

ธรรมะหนักตั้งขุนเขา

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์บนศาลา วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม ฟังธรรมนะ เวลาเราประพฤติปฏิบัติกันเราจะห่วยมาก เราหวังว่าเราจะประพฤติปฏิบัติผิด ประพฤติปฏิบัติไม่ถูกต้อง เราเป็นหวัง เรามีความวิตกกังวล แต่ถ้าฟังธรรม ธรรมะถูกต้อง ถ้าถูกต้องนะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหนักแน่นตั้งขุนเขา แต่เวลาเราประพฤติปฏิบัติกัน เราประพฤติปฏิบัติกันเอาแต่ความสบาย เอาแต่ความสะดวกของตัวเอง มันเบาแบบขนนก นี่ธรรมะรู้เพียงสามาก

ในการประพฤติปฏิบัติกันในปัจจุบันนี้ ทำกันแล้วแต่ตรรกะของตัวเอง แล้วแต่ความเห็นของตัวเอง แต่ไม่ได้คิดเลย ไม่ได้ประพฤติปฏิบัติมา ถ้ามีครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นความจริงของท่าน ท่านจะซึ่งใจมาก เวลาประพฤติปฏิบัติ กว่าจะรักษาจิตสงบได้ กว่าจะเกิดปัญญาแต่ละขั้นตอน กว่าจะพ้นจากกิเลสไปแต่ละขั้น แต่ละตอน ท่านต้องลงทุนลงแรงของท่าน ท่านทำด้วยความจริงจังของท่านนะ

เวลาทำจริงจังของเรา ถ้าอยู่ในโลกปัจจุบันนี้ ทุกคนจะสงสัยมากกว่า “ทำอย่างไรเป็นอสังขตญาณโยค ทำตัวเองให้ลำบากเปล่า...” โลกจะคิดกันอย่างนั้น เพราะอะไร เพราะสมัยโบราณเรานะ การทำมาหากินมันต้องตามธรรมชาติ ต้องทำด้วยความจริงจัง แต่ในปัจจุบันนี้เทคโนโลยีเจริญ การปลูก การทำการเกษตร เห็นไหม มีเครื่องจักรกลเข้ามาช่วยทุ่นแรงได้มาก การทำสิ่งใดก็มีเครื่องทุ่นแรงเข้ามาใช้มาก

คูสิ ในการทำธุรกิจ คอมพิวเตอร์เข้ามาช่วยด้วยความสะดวกสบายมหาศาลเลย เราก็คิดกัน คิดว่าโลกในการประพฤติปฏิบัติ มันก็ต้องมีความสะดวกสบายเข้ามา เรื่องของกิเลสทั้งนั้น เรื่องของกิเลสเข้ามาเหยียบย่ำธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งนั้นเลย

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประพาศปฏิบัติปฏิบัติมา สร้างบุญญาธิการมา การสร้างบุญญาธิการมา ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย การสร้างบุญญาธิการมา ขนาดนั้น เวลาออกประพาศปฏิบัติยังต้องตั้งใจ ต้องมีความมุมานะ ต้องมีความวิริยะ อุตสาหะ... วิริยะ อุตสาหะเพราะอะไร เพราะกิเลสกับเรามาอยู่ด้วยกัน ทำสิ่งต่างๆ จะทำสิ่งใด กิเลสมันออกหน้าก่อน มันไปจนสิ้นแรงมันแล้ว ธรรมะเรา สติเรา ยังไม่ตื่นเลย นี่เราประพาศปฏิบัติ เราจะเอาแต่ใจของตัวเอง มันไม่เป็นความจริง

ถ้าเป็นความจริง ถ้าเรามีศรัทธา มีความเชื่อ เราจะประพาศปฏิบัติในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม ในปัจจุบันนี้ที่บอกว่า “ศาสนาเสื่อม ศาสนาเสื่อม” ทุกคนก็บอกว่าศาสนาเสื่อมๆ จะเสื่อมหรือไม่เสื่อมนั้น มันเป็นเรื่องของโลกนะ

เราเห็นในวงการปฏิบัติ เห็นพระสงฆ์ เห็นสังฆม สังฆมก็เสื่อม แต่โบราณกาลมา สังฆมจะมีการพึ่งพาอาศัยกันมากมายกว่านี้ แต่ในปัจจุบันนี้ ถ้าพึ่งพาอาศัยกันเราบอกว่าเราเสียเปรียบ แต่ในทางธรรมะ เราให้เขาพึ่งพาอาศัยเพื่อความสุขสงบของโลก มันเป็นการสร้างบารมี ถ้าเรามีกำลังที่จะให้พึ่งพาอาศัยได้ ทำไมเราจะไม่ทำละ เราอยากให้โลกมีความร่มเย็นเป็นสุขใช่ไหม คนทุกข์คนยากขึ้นมา เราก็อยากจะช่วยเหลือเขา

แต่ถ้าเป็นโลกปัจจุบันนี้ เราจะไม่กล้าช่วยเหลือใครกันเลยนะ ยิ่งกิเลสมันตระหนี่ถี่เหนียวด้วย เห็นไหมที่บอกว่า “ศาสนาเสื่อม.. ศาสนาเสื่อม” สังฆมมันเสื่อมไป ทุกอย่างมันเสื่อมไป แต่ใจเราเสื่อมไหมละ ใจเราอย่าให้มันเสื่อม ถ้าใจเราไม่เสื่อมจากศาสนา เห็นไหม เราจะมีความศรัทธา มีความเชื่อของเรา เราต้องประพาศปฏิบัติ ต้องเอาครูบาอาจารย์เป็นที่พึ่ง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นครูเอกของโลกนะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะประพาศปฏิบัติมาแต่ละขั้นแต่ละตอน ท่านต้องผ่านของท่านมาขนาดไหน คุณไม่มีศาสนาเลยเห็นไหม เข้าไปเที่ยวสวน เห็นเทวดา คนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย มันสะเทือนหัวใจ คนที่สะเทือนหัวใจนี้คือคนนี้มีอำนาจวาสนา

แล้วโลกในปัจจุบันนี้เห็นทุกข์ไหม คนทำร้ายตัวเอง คนที่เขาฆ่าตัวตายกัน ก็เพราะอะไรละ ถ้าเขาไม่ทุกข์ เขาจะทำร้ายตัวเองได้อย่างไร คุณสิโลก คุณสิเวลาธุรกิจมีปัญหาขึ้นมา ทุกข์กันไหม ก็ทุกข์ทั้งนั้นนะ สิ่งทุกข์.. ทำไมไม่สะเทือนใจ ถ้ามัน

สะท้อนใจนะ นี่ทุกข์แล้วนะมันหาที่พึ่ง ความเป็นอยู่ของโลก มันพึ่งพาอาศัยกันได้ มัน
 เจองานได้ทั้งนั้นนะ เรื่องปัจจัยเครื่องอาศัย

แต่เรื่องหัวใจ ถ้าเราเชื่อว่ามีเกิดและการตาย มันจะมีวันจบสิ้นเอาเมื่อไหร่ ถ้า
 เรายังทุกข์ร้อน เราก็หาที่พึ่งของเราทางโลกไปอย่างนี้ แล้วเมื่อไหร่มันจะจบสิ้นกันเสียที่
 งานของโลกมันไม่จบหรอก

คูสิ คุณานก่อสร้างงานการทำต่างๆ มันก็หมุนเวียนไปอย่างนี้ มันจะหมุนเวียนกัน
 ไป มันต้องมีการบำรุงรักษากันตลอดไป ในสมัยโบราณนะเวลาเกิดโรคระบาดไป เขา
 ทิ้งเมืองเลย เขาย้ายเมืองกันเลยนะ ในปัจจุบันนี้เห็นไหมเราพยายามเรื่องรัฐสวัสดิการ
 ต้องเจองานช่วยเหลือกันจนได้ นี่ก็ช่วยเหลือเจือจานกันทางโลก แต่หัวใจใครจะเจองาน
 กันได้ละ

ศาสนธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งของเรา
 ถ้าเป็นที่พึ่งของเรา เรามีความสะท้อนใจ มีความทุกข์ เราต้องหาทางออกของเรา อย่า
 นอนจมกับกิเลส ถ้านอนจมกับกิเลสเห็นไหม มันจะคิดเอาแต่เข้าข้างตัวเองนั่นนะ “นี่
 ชีวิตเรายังมีอีกยาวไกล เราจะมีโอกาสอีกมากมหาศาล” เนี่ยประมาทในชีวิตมากนะ

คูสิ คนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย มันมีเกิด มีแก่ มีเจ็บ มีตาย ตลอดเวลา แล้ว
 ชีวิตเรานั้นก็เป็นอย่างนั้น ในสมัยโบราณนะ ถ้าอย่างเทคโนโลยียังไม่เจริญ อัตราการ
 ตายของเด็กจะมีสูงกว่านี้ เด็วนี้พอทางการแพทย์เขาเจริญขึ้นมา เขาป้องกัน.. ป้องกัน
 ขนาดไหน มันถึงเวลาแล้ว ถ้ากรรมมันถึง มันถึงวาระของเขา เขาต้องเป็นไปตาม
 ธรรมชาติของเขาทั้งนั้นแหละ

สิ่งที่มีการป้องกัน เราก็มองว่าสิ่งนี้เราจะพึ่งได้ เราหวังพึ่งแต่โลก หวังพึ่งแต่สิ่งที่
 โลกเขาค้นคว้ากันขึ้นมา แล้วไม่หวังพึ่งตัวเองเลยหรือ ถ้าเราหวังพึ่งตัวเอง เราจะมีคุณค่า
 ขึ้นมา ชีวิตจะมีคุณค่าขึ้นมา

“ปัจจัยเครื่องอาศัย” ถ้าเราใช้มันเพื่อประโยชน์ มันก็เป็นประโยชน์ แต่ถ้าเราเป็น
 จี๋ขำมันนะ เราใช้ไม่เป็นประโยชน์ แม้แต่เด็กที่มันไม่มีวุฒิภาวะ เวลาเขาอยู่ในกระแส
 สังคมเห็นไหม เขาไปกับโลกหมดละ กระแสสังคมดึงไปหมดเลย เพราะเขาไม่มีสติตั้ง

ของเขา แต่ถ้ามีสติตั้งของเขา เขาต้องฝัน เวลาฝันเด็กมันยังฝันเพื่อความดีของเราละ เราเป็นพ่อเป็นแม่ เราจะสั่งสอนเขา เราจะให้เขามีสติ ไม่ให้ไปตามกระแสโลก

แต่เราละ เราสั่งสอนเขา เราเอาตัวเรารอดหรือยัง เราเห็นคุณค่าของชีวิตไหม ถ้าเราเห็นคุณค่าชีวิตนะ สิ่งนี้เราปล่อยวางได้ กาลเวลาของเราจะมีนะ เราจะมีเวลาออกประพฤติปฏิบัติ นี่ทุกคนบอกว่าไม่มีเวลาทั้งนั้นนะ แต่เวลามันเจ็บมันไข้ขึ้นมา ทำไมมันมีเวลาละ เวลาจะตายขึ้นมาจะมีเวลาหมดคนะ

หาเวลากันไม่ได้ เนี่ยจะออกประพฤติปฏิบัติห้วงไปหมดเลย ห่วงแต่คนอื่น แต่ไม่เคยห่วงตัวเอง นี่ใจว่าศาสนาเสื่อม ตัวเองนะเสื่อม ศรัทธาเราเสื่อมไป ถ้าศรัทธาเราไม่เสื่อม ทำไมเราไม่ชวนขวายของเรา สติเราต้องตั้งขึ้นมา ถ้ามีสติขึ้นมา มีวุฒิภาวะ มีความคิด มีความเห็น มันจะหาทางออกของมัน ถ้าหาทางออกเห็นใหม่ เราจะเริ่มต้นประพฤติปฏิบัติ เราทำบุญกุศลมากมายขนาดไหนก็แล้วแต่ เราจะมีอำนาจวาสนาขนาดไหน ถ้าไม่ได้ปฏิบัติ มันไม่มีหรือ มันเป็นไปไม่ได้

แต่ในปัจจุบันนี้ละ “ธรรมะไร้เดียงสา” คิดจินตนาการเอาไป จินตนาการของเราไปว่าเรามีปัญญาฯ มีปัญญากิเลสทั้งนั้นนะ กิเลสมันเข้าข้างตัวมันเอง ว่าสิ่งนี้เป็นประโยชน์ เด็กๆ เวลามันไร้เดียงสา มันยังขุน่ารักนะ เพราะมันเป็นไปตามวัย วัยของเด็ก มันไร้เดียงสา มันเป็นสภาวะแบบนั้น

แต่ในการประพฤติปฏิบัติของเราจะไร้เดียงสาไม่ได้หรือ ถ้าไร้เดียงซากิเลสมันก็เหยียบย่ำตลอดเวลา ทำเหมือนคนไร้เดียงสา ยิ่งธรรมะนะ “ว่างๆ ว่างๆ” ปฏิบัติกัน มันเป็นของไร้เดียงสา ธรรมะมีคุณค่าเท่านี้เอง ถ้าธรรมะมันเป็นสิ่งที่ปฏิบัติง่าย ที่มันเข้าใจกันว่างๆ ว่างๆ แต่กำหนดกันเฉยๆ แค่อินตนาการกันเฉยๆ ก็ว่าเป็นธรรมๆ เป็นธรรมกันมาอย่างนี้

นี่ใจเวลาเราบอกว่าศาสนาเสื่อมๆ ใจใจเรามันเสื่อมจากศาสนาเราไม่พูด เวลาตั้งจะความจริงขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในพระไตรปิฎกวางไว้ ธรรมวินัยวางไว้แล้ว ถ้าวางไว้แล้ว.. “ศีล สมาธิ ปัญญา” ในเมื่อศีล สมาธิ ปัญญา ทำไมเราไม่ตั้งใจทำตามศรัทธาของเราละ ทำไมเราไปเชื่อใจพวกตลกพวกวิชาการว่า “ว่างๆ ว่างๆ” มันเป็นธรรมะที่ไร้เดียงสา มาก แล้วเราก็เชื่อกันอย่างนั้นว่าธรรมไร้เดียงสา

เด็กมันไร้เดียงสามันยังน่ารัก ใสนี้ปฏิบัติธรรมแบบเด็กไร้เดียงสา มันไม่ใช่น่ารัก
 หรอก กิเลสมันหลอก พอกิเลสมันหลอกขึ้นไป มันเสียเวลาเปล่า แล้วมันเป็นยุคเป็นสมัย
 ที่ศาสนาเสื่อม เสื่อมเพราะอะไร เสื่อมเพราะวุฒิภาวะของจิตของคน ในชาวพุทธเรา
 มันอ่อนแอ พอมันอ่อนแอ มีใครมากล่าวธรรมะให้เราฟังบ้างนิดหน่อย เราก็จะเชื่อเขาไป
 แล้ว ทั้งๆ ที่เรายังไม่ได้พิสูจน์อะไรเลย แล้วเข้าไปในกระแส นี่มันเป็นอุปาทานหมู่ล่ะ

ถ้าคนสองคนพูดขึ้นมา มันก็ไม่น่าเชื่อถือใช่ไหม พออุปาทานหมู่ขึ้นมา มีหมู่
 คณะ “ทำไมคนเขาเยอะล่ะ ทำไมคนปฏิบัติแล้วเขาเหมือนๆ กัน” ขนโคกับเขาโคนะ ใน
 โคนัวหนึ่ง ขนโคมหาศาลเลย เขาโคมีสองเขา ในการประพฤติปฏิบัติมันจะง่ายนักอย่าง
 นั้นหรือ ทำไมปฏิบัติกัน รู้ธรรมะกันก่อนโลกเลย

ไอ้พวกเราพระป่า พวกเขื่อนมันในครูบาอาจารย์นะ ปฏิบัติไปเนี่ยอัศจรรย์มณ
 โยค ทำตนให้ลำบากเปล่า ปฏิบัติมีแต่ความทุกข์ ศาสนาบอกว่ามันเป็นความสุข เราจะมี
 แต่ความสุข นี่ศาสนาเสื่อม ใจเราเสื่อม มันเป็นธรรมะไร้เดียงสา

ไร้เดียงสา... ไร้เดียงสาในหัวใจของเรา มันไร้เดียงสาเพราะอะไร เพราะกิเลสมัน
 ปิดตา ถ้ากิเลสมันไม่ปิดตา มันจะไร้เดียงสาอย่างนี้ไหม ถ้ามันไร้เดียงสา มันจะไม่เชื่อ
 ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือ ถ้าเชื่อธรรมะขององค์สมเด็จพระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้า เราทำความเป็นจริงสิ มันต้องเป็นความจริงขึ้นมา

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุณิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัม
 พุทธเจ้าสร้างสมบุญญานุการมานี่ขนาดไหน เวลาสร้างขึ้นมามากออกประพฤติปฏิบัติล่ะ ใน
 ลัทธิไหนมีเจ้าลัทธิสอนอยู่ ทรมาณตนขนาดไหน เพราะจะต่อสู้กับกิเลสใช่ไหม ก็กิเลสก็
 นึกว่าเป็นเรา ทุกอย่างเป็นเรา ก็ทรมาณตนไป เพราะอะไร เพราะองค์สมเด็จพระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ตรัสรู้ธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากำลังรื้อค้ำอยู่

นี่สิ่งที่รื้อค้ำอยู่ทำมาแล้วทั้งนั้นล่ะ สิ่งที่ทำมาเพราะอะไร เพราะมันไม่มีปัญญา
 แล้วปัญญามันเกิดมาจากไหน ปัญญาเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าค้ำค้ำอยู่
 ศึกษาวิชาการมามหาศาลเลย แล้วปัญญามาจากไหน ปัญญามันไม่มี แล้วปัญญามันเกิด
 มาจากไหนล่ะ ปัญญามันยังไม่เกิด ไม่เกิดเพราะอะไร เพราะไปเกิด ศาสนายังไม่มี

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาหรือคั่นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเองเห็นใหม่ อานาปานสติกำหนดตั้งแต่วันวิสาขบูชา ตั้งแต่ปฐมยาม ปัจฉิมยาม มัชฌิมยาม นี่ปัญญามันเกิด มันมีวิวัฒนาการ เวลาจิตมันได้ทดสอบอย่างอื่น ทุกๆ วิธีการมาหมดแล้ว แล้ววางเขาไว้ทั้งหมดแล้ว เพราะทดสอบไปแล้ว มันเป็นไปไม่ได้

สิ่งที่เป็นไปไม่ได้ คุณติ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว วันจะปรินิพพานเห็นใหม่ “สุภัททะ เธออย่าถามให้มากไปเลย ศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล ไม่มีรอยเท้าในอากาศ” อานนทंबวชให้เลยคั่นนั้น เห็นใหม่

พราหมณ์นะ ภัททิยพราหมณ์เขาก็ปฏิบัติของเขา มา เขาก็มีปัญหาของเขา ปัญหาของพราหมณ์ นี่โลกียปัญญาเห็นใหม่ ปัญญาของโลก ปัญญาที่ศึกษาเล่าเรียนกันมา ปัญญาของมหาศาลเลย แล้วไม่เชื่อใคร ศาสนาไหนก็ว่าดีๆ แล้วตัวเองก็มีปัญหาของตัวเองเหมือนกัน ท่องมนต์ของพราหมณ์ได้หมดเลย สิ่งไหนก็ว่าดีๆ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “ไม่มีรอยเท้าบนอากาศ” เพราะมันไม่มีเหตุไม่มีผล ถ้ามีเหตุมีผล “มรรค ๘” ถ้าศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เหมือนกัน ในเมื่อคั่นคว้าเข้ามาหมดทุกลัทธิ แล้ววางไว้ นี่ปัญญาโลก ปัญญาโลกคือปัญญาเกิดจากฐานความคิด เกิดจากเรา เกิดจากโลก เกิดจากการเกิด เกิดจากมนุษย์ของเรา เกิดจากความคิด เกิดจากภวาสวะ เกิดจากภพ แต่ปัญญาในศาสนาพุทธยังไม่เกิด ยังไม่เกิดเห็นใหม่ สุภัททะปริพาชกก็ถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาจะหรือคั่นขึ้นมาเห็นใหม่ ศาสนาไหนมีปัญหา ศาสนาไหนไม่มีปัญหา

คุณติ นี่เป็นบุคลาธิษฐาน เทวดามาคิดพิณให้ฟัง พิณ ๓ สาย ถ้าหย่อนเกินไปที่ไม่ดัง ถ้าตึงเกินไปมันก็ขาด แต่ถ้าสายกลาง ทางสายกลางนี้เป็นบุคลาธิษฐานนะ เป็นสิ่งที่ เป็นบุคลาธิษฐานเพื่อเตือนใจกัน แต่จริงๆ มันเป็นใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือคั่นมาทั้งนั้นล่ะ

มัชฌิมาปฏิบัติทางสายกลาง สายกลางอย่างไร สายกลางของธรรมในพระพุทธศาสนา ไม่ได้สายกลางของกิเลส ไม่ได้สายกลางของเรา ไม่ได้สายกลางแบบไร้เดียงสำนัก แต่นี่ทางสายกลางเพราะเราคิดเอง เราจินตนาการเอง เราสร้างเองเห็นใหม่

เราสร้างขึ้นมาเป็นสายกลาง นี่เพราะสายกลางของกิเลส สายกลางแบบไม่มีวุฒิภาวะ สายกลางแบบขนนก แบบปุยนุ่น ไม่มีสิ่งใดๆ เลย

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหนักแน่น หนักแน่นมาก ถ้าหนักแน่นขึ้นมา กำพู่ของโศตถิยพราหมณ์ ภูเขา ๘ กำ ปูนั่งเลยบอกว่า “ถ้าคืนนี้เรานั่ง ถ้าไม่ตรัสรู้เราจะไม่ลุกเลย เราจะสละชีวิตที่นี่เลย” เห็นไหมจากจิตที่มันคั่นคว่ำมา คิดแบบโลก คิดแบบหาที่พึ่ง คิดแบบปัญญาหาทางออก ความคิดกับจิตมันไม่ใช่อันเดียวกัน แต่เวลาปุหญาของโศตถิยพราหมณ์ บอกว่า “เราถ้านั่งคืนนี้ เราไม่ได้ตรัสรู้ธรรม เราจะเสียดชีวิต เราจะไม่ลุกจากที่นี่เลย” นั่งเข้าไปเห็นไหม ตั้งแต่อานาปานสติเข้ามา จิตสงบเข้ามา

จิตสงบเข้ามามันเป็นหนึ่งแล้ว มันไม่ใช่ที่เราได้ใช้ปัญญาที่เป็นความคิด ที่เราคิดกันออกไปอย่างนั้น พอจิตเป็นหนึ่งขึ้นมา มันจะเห็นข้อมูลตามความเป็นจริง เพราะเสียดชีวิต ถ้าไม่สำเร็จในคืนนี้ นั่งคราวนี้ไม่สำเร็จจะไม่ยอมลุกจากที่นี่ นี่มันหนักแน่น! หนักแน่นเหมือนขุนเขา หนักแน่นเพราะความจริงจังเห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสละชีวิตเลย สละเพื่อจะตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ถ้าไม่ตรัสรู้ธรรมก็ให้ตายไป!

สิ่งที่ทำจริงจังกขนาดนั้น อานาปานสติตั้งแต่ปฐมยาม เข้ามาถึงข้อมูล เข้ามาถึงข้อมูลเพราะอะไร เพราะมันไม่แตกออก มันมีความตั้งใจ มีความตั้งใจมันเข้ามา

จิตสงบเข้ามา จิตเข้าไปถึงข้อมูลเดิม บุพเพนิวาสานุสติญาณ มันไม่ใช่ ไม่ใช่เพราะอะไร จิตตั้งมันอยู่แล้ว จิตมีหลักมีเกณฑ์อยู่แล้ว มันเข้าไปเห็นข้อมูล คือเห็นสิ่งที่เคยทำมา สิ่งที่เคยทำ สิ่งที่เป็นไป แล้วมันสาวไปจะจบไหม เพราะธรรมยังไม่มีใช้ไหม ยังไม่มีครูบาอาจารย์จะสอน ยังไม่มีใครคอยชี้แนะ มันก็ต้องตามข้อมูลเข้าไปเป็นธรรมดา

อย่างเช่น เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา จิตเราสงบขึ้นมา เราเห็นสิ่งใด เราก็อากรู้ อยากเห็น เพราะไม่มีใครบอก ไม่มีใครสอน จะรู้เห็นขนาดไหน ถ้าตามไปมันจะจบสิ้นไหม มันไม่จบไม่สิ้น เพราะเราไม่มีสติด้วยนะ มันเป็นนิมิตโกหกก็ได้

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้จิตตั้งไว้มั่นคง แล้วได้โพธิญาณ ได้สร้างสมบุญมาเป็นพระโพธิสัตว์มา เข้มแข็ง พอตามเข้าไป ตามข้อเท็จจริงซึ่งไม่มีต้นไม่มีปลาย เข้าไปขนาดไหนก็ไม่มีต้นไม่มีปลาย ดึงจิตกลับมา พอจิตกลับมาทำความเข้าใจเข้ามา มัชฌิมายาม จิตสงบเข้ามา แล้วย้อนกลับไปอีก ลึกเข้าไปอีกเห็นใหม่ สิ่งที่ถูกอุปาทาน ถ้าไม่มีการชำระกิเลสแล้วมันจะไปเกิดที่ไหนต่อ มันต้องเกิดอีกแน่นอนเห็นใหม่ มันก็ไม่ใช่

ย้อนกลับมา จิตได้รื้อค้นในข้อมูลในหัวใจทั้งหมด ที่เป็นความลึกลับสงสัย เพราะธรรมยังไม่เกิด สิ่งที่ยังไม่เกิด มันเป็นผลของความสงบของใจ มันเป็นผลของใจที่สงบเข้ามา แล้วใจที่สงบเข้ามา ไปเห็นข้อมูลเดิมในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสียเอง

สิ่งนี้เห็นใหม่ “โดยพลังงาน” โดยสมาธิ โดยพลังงาน โดยฉานโลกิโยอย่างที่เขาทำ เหาะเหินเดินฟ้านั้นมันส่งออก แต่นี้โดยพลังงาน นี้มัชฌิมมาเป็นสัมมาทิฏฐิ เป็นความถูกต้องเข้าไป ไปรื้อค้นด้วยความข้อเท็จจริงของใจ มันก็ไม่ใช่ รื้อค้นในข้อเท็จจริง เพราะมันไม่ใช่ปัญญา พอถึงปัญญาขึ้นมา นี้ถึงมัชฌิมายาม

“มรรคญาณ” คำว่า มรรคญาณ อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา สงฺขารปจฺจยา วิญญฺณํ ในกระบวนการของพลังงานที่มันจะออกรับรู้ ออกไปเห็นข้อมูล ข้อมูลคือบุพเพนิวาสานุสติญาณ ข้อมูลคือสิ่งที่จิตยังไม่สิ้นสุดกระบวนการของมัน มันต้องไปเกิดนี่ไง นี่คือพลังงาน “จิตเดิมแท้ที่ส่องใส” มันเป็นพลังงานธรรมชาติ ดูพลังงานน้ำ พลังงานลม พลังงาน... มันก็มีพลังงานของมัน แต่คนจะใช้พลังงานนั้นอย่างไร

พลังงานของจิต พลังงานของจิตที่มันเป็นพลังงานที่สะอาดขนาดไหนก็แล้วแต่ แต่มันยังไม่มีการกระทำของมรรคญาณ ยังไม่มีการกระทำของธรรมจักร ยังไม่มีสิ่งที่ชำระกิเลส มันจะสะอาดบริสุทธิ์ขนาดไหน มันก็สะอาดบริสุทธิ์แบบแร่ธาตุ แบบสสารธาตุที่มันมี มันสะอาดของมันโดยธรรมชาติ แต่มันมีอวิชชา ไม่มีความรู้ความจริงของมันเข้าไป

นี่อัสวักขณญาณ อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา สงฺขารปจฺจยา วิญญฺณํ “ปัจจยาการ” สิ่งที่เป็นพลังงานแร่ธาตุ พลังงานสะอาด มันก็มีที่มาที่ไปของมัน มันมาจากไหน มัน

มาจากจิตเดิมแท้ อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา สงฺขารปจฺจยา วิญญาณํ ปิจฺจยาการที่มันหมุน
วงรอบไปหนึ่ง มันเป็นภพเป็นชาติเป็นอารมณ์ความรู้สึกนั้นนะ ย้อนกลับไปทำลาย
หมด พอทำลาย นิโรโธ โหติ มันดับๆๆๆ พลังงานนี้มันออกไปอีกไม่ได้เลย

พอมันดับเข้าไป นี่ปัญญาอย่างนี้ ปัญญาที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ปรารภณา ปัญญาในพระพุทธศาสนา มันเป็นภวานามยปัญญา มันเป็นปัญญาเกิดจากจิต
เดิมแท้ จากที่สว่างไสว “จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้ที่หมองไปด้วยอุปกิเลส” จิตเดิม
แท้ที่ส่องใส... ความส่องใส ความสะอาดบริสุทธิ์ ปัญญาเกิดจากความสะอาดบริสุทธิ์ที่
ไม่มีอวิชชา ที่ไม่มีกิเลสเรอบวก ไม่มีความรู้สึกเรอบวกไปด้วย นี่สิ่งนี้ธรรมะหนักแน่น
คั่งขุนเขา !

มันมีการกระทำ มันมีความเป็นไป สิ่งที่เราเกิดพาดตาย.. นี่อวิชชาพาดพาดตาย
บุญกุศล-อกุศล พาดจิตนี้เวียนตายเวียนเกิดมามหาศาลเลย แต่ในเมื่อเรามีวุฒิภาวะ มีการ
ทำคุณงามความดี มีการสะสม พระโพธิสัตว์มีแต่เสียสละ มีแต่พาคณทำคุณงามความดี
เสียสละทุกอย่างเพื่อสร้างอานาจาสนามา เพื่อพระโพธิญาณ เพื่อความเป็นองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า นี่สิ่งที่เกิดขึ้น นี่ธรรมะหนักแน่นคั่งขุนเขา !

แต่ในปัจจุบันนี้เราเกิดขึ้นมาแล้ว เราเป็นชาวพุทธเสียเอง เราเป็นพระเป็นเจ้า
ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา เป็นเจ้าของศาสนา แต่เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา
ประพฤติปฏิบัติแบบไร้เดียงสา ! แล้วก็บอกศาสนาเสื่อมๆ ไอ้เราน่ะมันเสื่อม ! เรามัน
เสื่อมจากศาสนา เราไม่จริงจังในศาสนาของเราเอง

ในเมื่อเราไม่จริงจังกับศาสนาของเราเอง เราจะเอาอะไรเป็นที่พึ่งล่ะ ตัวเราเอง
เป็นที่พึ่งของตัวเองไม่ได้ ถ้าตัวเองเป็นที่พึ่งของตัวเองได้ เราต้องหนักแน่นสิ ถ้าเรา
ทำให้หนักแน่นขึ้นมา เราจะไม่ทำให้ตัวเองไร้เดียงसानะ สิ่งที่เราเองไร้เดียงสา... ธรรมะ
มีอยู่นะ ของที่มีอยู่ หุบมือเปิบแท้ๆ เลย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีธรรม ธรรมไม่มี ครัสรู้เองโดยชอบ! ไม่มี
ใครสอน ไม่มีใครบอก ครัสรู้เองโดยชอบ นี่ของมีอยู่ แต่เพราะจิตใจเราอ่อนแอ ทำตัว
ให้มันไร้เดียงสา คำว่าไร้เดียงसानี้ มันมีกิเลสครอบงำอยู่นะ สิ่งที่เราไร้เดียงสาคือไม่มีวุฒิ

ภาวะ คือไม่มีจุดยืน คือไม่มีความสามารถที่จะแยกแยะได้เลยว่า สิ่งใดผิด สิ่งใดถูก ไร้
 เติงสาแบบคือ แบบตาบอดตาใส เห็นๆ อยู่แต่ไม่รู้ เห็นๆ อยู่แต่ไม่เข้าใจ เด็กมันเห็นๆ
 อยู่ มันไม่เข้าใจ มันถามไถ่สิ่งใด “นี่อะไรๆ” ฟังดูมันยังน่ารักน่าเอ็นดู

แต่ไอ้ของเรา ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันเป็นความจริงอยู่
 แล้ว แต่เราไปจินตนาการกันเอง เราไปให้คำมั่นเอง ปฏิบัติไปแล้วก็ให้คำตัวเราเอง เรา
 ให้คำเราไม่ได้ มันไม่เป็นความจริง

คูติ ความร้อนของอุณหภูมิ เราจะบังคับให้เป็นได้อย่างใจเราไหม วันหนึ่งจะฤดู
 หนาวก็แล้วแต่ เวลาพระอาทิตย์ขึ้นมากความอบอุ่นมันต้องเกิดขึ้นเป็นธรรมดา มันจะอยู่
 อย่างนั้นไม่ได้หรอก ยิ่งน้ำร้อนกันนี้ มันเป็นฤดูกาลของมัน เราจะไม่อยากให้มี ความ
 ประสพการณ์ร้อนเลย นี่ในการประพฤติปฏิบัติเหมือนกัน มันจะเป็นอย่างที่เราต้องการ
 เป็นอย่างที่เราปรารถนา เป็นอย่างที่เราจัดสรร มันเป็นไปได้หรือก มันไม่เป็นความ
 จริง

มันเป็นความจริงก็ต้องตั้งสติขึ้นมาสิ เราต้องตั้งสติของเราขึ้นมา การที่ตั้งสติขึ้น
 มาแล้วเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา เพื่อให้จิตสงบขึ้นมา มันจะลงทุนลงแรงขนาดไหน
 มันก็ต้องลงไป ถ้าง่วงไปแล้ว ถ้ามันไม่เป็นความจริงขึ้นมา มันก็เหมือนไร้เติงสา ธรรมะ
 ไร้เติงสาเลย เห็นว่าสิ่งนั้นเป็นธรรม เพราะเรามีการศึกษา เพราะเราอยู่ในวัฒนธรรม
 ของชาวพุทธ วัฒนธรรม.. คูติ คูจิตกรรมฝาผนัง เขาเขียนไว้ว่าดูไว้ให้เห็นเลย มันเป็น
 บุคลาธิษฐาน

คูติ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาจนทอดธุระ “จะสอน
 ได้อย่างไร เขาจะรู้ได้อย่างไร” ไปคูจิตกรรมฝาผนังก็มีพรหมอาราธนา สิ่งที่อาราธนา
 เราก็ก็นึกเราก็คุ้นไป นี่เหมือนกันพอเรามีข้อมูล คูติ เวลาเราตรึก เราคิดถึงนรก สวรรค์
 เรามีความสะเทือนใจนะ แต่เวลาพูดถึงนิพพานนะ “งง” เพราะเราไม่มีข้อมูลไง เราไม่มี
 ข้อมูลตั้งแต่โศดาบัน สกิทาคามี อนาคามีขึ้นไป เราไม่มีข้อมูลในหัวใจของเรา

แต่ไอ้เรื่องนรกสวรรค์ ไอ้เรื่องวิภูฏะ ไอ้ที่มันทุกข์ๆ ยากๆ อยู่นี้ ไอ้เวียนตายเวียน
 เกิดนี้ข้อมูลเต็มหัวใจ ในปัจจุบันนี้เราไม่ใช่ ในปัจจุบันเราเป็นพระ ก พระ ข เราเป็นผู้
 อุบาสก อุบาสิกา ก ข ค ปัจจุบันเป็นเรา ในเมื่อปัจจุบันเป็นเรา ทำไมไม่คิดถึงปัจจุบันที่

เป็นเรานี้ละ ทำไมไม่เริ่มต้นจากความคิดของเรา ว่าเราตอนนี้เราเป็นใคร เราเป็นนักประพาศปฏิบัติใช่ไหม เราเป็นผู้เห็นภัยในวิภูสงสารใช่ไหม เราจะต้องตั้งสติกับเราตรงนี้ เราจะไม่ต้องไปวิตกกังวลกับสิ่งใดๆ เลย เราจะไม่ทำจิตใจเราให้ไร้เดียงสา

ไร้เดียงสาโดยกิเลสมันครอบงำ มันครอบงำจนไร้เดียงसानะ แล้วไปตามอำนาจของกิเลส จะทำอะไรก็ข่าอ่อน จะทำอะไรก็อ่อนแอ คนที่ร่างกายไม่แข็งแรง คนที่เข่าอ่อนแอ เขาทำงานไม่ได้ของเขา อันนั้นเพราะร่างกายเขาไม่แข็งแรงนะ แต่ของเรามันอ่อนแอที่หัวใจ หัวใจมันอ่อนแอ หัวใจมันไม่มีหลักมีเกณฑ์ของมัน

ทำอะไรก็อยากจะได้ผลไวๆ เห็นไหม มัชฌิมาปฏิปทาของกิเลส กิเลสมันสร้างภาพ พอสร้างภาพขึ้นมา นี่ไงมันไร้เดียงสามาก ไร้เดียงสาแล้วสร้างภาพด้วย ไร้เดียงสาแล้วบอกอย่างนี้เป็นธรรม อย่างนี้เป็นธรรม... จะให้เป็นธรรมดังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันคนละเรื่องเลย...

ขุนเขากับขนนก! ชีวิตหนักแน่นเหมือนขุนเขา สิ่งที่คุณทำปฏิบัติขึ้นมาแล้ว ชีวิตนี้เหมือนคั่งขุนเขา “เหตุและผล” มันมีเหตุมีผลในตัวของมันเอง จิตถ้าเป็นสมาธิเข้ามา ใครจะสบประมาทอย่างไร ใครจะว่าใช่หรือไม่ใช่สมาธิ นั่นมันเป็นเรื่องของเข่าว่า แต่จิตใจของเราเป็นแล้ว มันเป็นความจริงในจิตใจของเรา มันแน่ใจของมัน มันขนาดนั้นนะ แล้วถ้ามันออกใช้ปัญญาออกไป เวลามันปล่อยวางเข้ามาขนาดไหน ถ้ามันเป็นสัจจะความจริง

แต่นี้มันไม่ใช่สัจจะความจริง มันไม่ใช่สัจจะความจริงเพราะอะไร เราใช้ปัญญาของเราขึ้นมา เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม เป็นความจริงใหม่ กาย เวทนา จิต ธรรม คุณิ กายของใคร คุณิเด็กมันเล่นตุ๊กตา นั่นเป็นร่างกายของมันหรือเปล่า เด็กมันเล่นตุ๊กตา ตุ๊กตาประเภทอะไร มันเอามาเล่นกันสนุกสนานของมัน มันเป็นกายใหม่ละ ตุ๊กตาทำด้วยพลาสติก ตุ๊กตาทำด้วยนุ่น ด้วยวัตถุต่างๆ เขาก็เล่นของเขาไป นี่เป็นกายหรือเปล่าละ แต่มันก็เป็นกาย เป็นคนนะ เด็กมันเข้าใจของมันเป็นอย่างนั้น

นี่ก็เหมือนกัน เวลาจิตเราจะประพาศปฏิบัติขึ้นมา เราทำความสงบของใจเข้ามา มันมีของมันนะ เราต้องตรวจสอบ เราต้องพิจารณาของเราว่ามันเป็นความจริงใหม่ มันเป็นความจริง มันสะท้อนหัวใจใหม่ ครูบาอาจารย์ของเราที่ประพาศปฏิบัติมาแล้วนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นใหม่ ในสมัยพุทธกาล มีพระจะมาราบ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เข้าใจว่าเป็นพระอรหันต์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้อนาคตตังสัญญา รู้ในหัวใจ บอกให้พระไปดักหน้าเลย ไม่ต้องเข้ามา ไม่ต้องมาพูดเลย ไม่ต้องมาบอกถึงที่มาที่ไปของการประพฤติปฏิบัติ ให้เข้าไปในป่าช้า พอให้เข้าป่าช้า ให้พิจารณาซากศพก่อน พอพิจารณาซากศพในป่าช้า มันมีความมีอะไรเพิ่มใจ จิตมันมีความมีอะไรเพิ่ม จิตมันมีการเปลี่ยนแปลง “...อย่างนี้ไม่ใช่” เข้าใจทันทีเลยเห็นใหม่

สิ่งที่ตัวเองเข้าใจว่าเป็น แต่มันไม่เป็น ไม่เป็นเพราะอะไร เพราะมันไม่มีเหตุมีผล ไม่มีการกระทำขึ้นมา นี่มันไร้เดียงสา มันต้องการผล ต้องการธรรม ธรรมะไร้เดียงสา อย่างนั้น มันยังทำให้เราเนิ่นช้านะ ยิ่งถ้าเนิ่นช้าขึ้นไปละ แล้วมันเป็นอุปาทานหมู่ พอคนมากขึ้นมา มีคนยืนยันขึ้นมา เราจะเชื่อตามสิ่งที่เขายืนยันกัน สิ่งที่เขายืนยันกัน นี่ใจศาสนาเสื่อม เสื่อมจากใจของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เสื่อมจากใจที่เขาจะได้ลิ้มรสธรรมะ ลิ้มรสจะความจริง ความจริงในหัวใจของเขา เขากลับไปลิ้มรสแค่สัญญา ลิ้มรสคือสร้างสัญญาอารมณ์ที่เกิดขึ้นมา พอเกิดขึ้นมาแล้ว มันมีอุปาทานหมู่ พอหมู่มากขึ้น ก็ยอมรับกัน พอยอมรับกัน.. นี่ใจธรรมะเป็นอย่างนั้นหรือ

สมาธิก็เป็นสมาธิไร้เดียงสา ! สมาธิก็ยังเป็นสมาธิไม่จริง ยิ่งปัญญาแล้ว มันเป็นสัญญาล้วนๆ ปัญญาอย่างนั้น มันเป็นสัญญาล้วนๆ สัญญาจากไหน สัญญาจากข้อมูล “อ้าว... ก็ไม่ใช่สัญญา ไม่ได้อ่านหนังสือมาเลย ปฏิบัติเองเลย” ก็มันมีข้อมูลในหัวใจ หัวใจมีการศึกษามา ได้ฟังเทศน์ฟังธรรมมา สิ่งนี้มันก็สะสมลงที่ใจ เวลาจิตมันเข้าไป มันถึงต้องตรวจสอบ จิตมันสงบแล้วมันเห็นสิ่งใด เห็นในความรู้สึก อารมณ์กระทบเป็นอย่างไร

เวลาเห็น สิ่งที่เห็นแล้วรู้อะไร รู้สิ่งที่รู้ แล้วสิ่งที่เห็นที่รู้มันได้ประโยชน์อะไร มันจะพิจารณาได้ขนาดนั้น เห็นผิดก็มี เห็นถูกก็มี แล้วการเห็นนะ จิตของเรา สมาธิของเรา เดี่ยวสมาธิเราก็มั่นคง เดี่ยวสมาธิเราก็อ่อนแอเป็นธรรมดา นี่พูดถึงข้อเท็จจริงที่เป็นความเป็นจริงนะ แต่ถ้าผู้ที่ปฏิบัติไม่เป็นสมาธิเลย สมาธิไม่เป็นสมาธิ มันไม่เป็นสมาธิของมัน แล้วมันจะเห็นด้วยอะไร ก็เห็นด้วยสัญญา เห็นด้วยข้อมูล

แล้วข้อมูลอย่างนี้ เหมือนครูบาอาจารย์ที่ท่านเทศน์เป็นปริยัติ ท่านอ่านหนังสือ นะ ท่านเอาหนังสือมาอ่าน เหตุการณ์จะเกิดขึ้นอย่างไร ตัวหนังสือไม่หายไปไหนหรือ ท่านอ่านได้ ท่านอ่านได้ตลอดเวลา เทศน์อย่างนี้ เสียงจะกระทบกระเทือนขนาดไหน ท่านก็เทศน์ได้

แต่ในเทศน์ภาคปฏิบัติเรา มันไม่มี ! มันไม่มีตัวหนังสือ ! มันเกิดขึ้นจาก ประสบการณ์ของจิต จิตที่มันมีประสบการณ์ขึ้นมา มันทำความสงบมาได้อย่างไร มัน เกิดความสงบขึ้นมา จนกว่าจิตเจริญแล้วเสื่อม เสื่อมแล้วเจริญ รักษาจนชำนาญในวิธี ชำนาญในหัวใจ ถ้าเราสร้างเหตุขึ้นมา เรากำหนดสติ แล้วเรากำหนดพุทโธ เราใช้ปัญญา อบรมสมาธิ มันจะเสื่อมได้อย่างไร

เราตักน้ำใส่ตุ่มจนล้นนะ ชันนะถ้าเรายังเอาน้ำตักใส่ตุ่ม น้ำนั้นมันจะเหือดแห้ง ไปได้ไหม ในเมื่อถ้าตุ่มมันรั่ว ตุ่มมันไม่ใช่ตุ่มปกติ เราตักไปมันรั่วไหลออกหมด มันก็ เต็มตุ่มขึ้นมาไม่ได้ นี่มันรู้มันเห็น สมาธิ สิ่งที่มันจิตตั้งมั่น มันรู้มันเห็นจนตลอดเวลา น้ำ ล้นตุ่ม จนล้นไหลนองไป เราก็เห็นของเรา

ถ้าเราชำนาญวิธี เรากำหนดพุทโธ หรือใช้ปัญญาอบรมสมาธิ ชำนาญในวิธี.. สมาธิมันจะเสื่อมไปไหน แต่เราเริ่มปฏิบัติใหม่ๆ พอเป็นสมาธิขึ้นมา มันก็คั่นคั่น คั่น เต็ม.. มีคุณค่า.. มีคุณค่าในการปฏิบัติ แล้วปฏิบัติขึ้นมาจนจิตมันสงบ มีคุณค่ามาก มี ความรู้สึกมาก มีความคิดดี มีความสุขมาก **“สุขใดเท่ากับจิตสงบไม่มี”**

พอจิตสงบขึ้นมา เริ่มต้นปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามันปล่อยวางบ้าง สิ่งใดบ้าง เราก็อ่าสิ่ง นั้นจะเป็นผลอีกแล้ว นี่สิ่งที่มีคุณค่าขึ้นมา แล้วถ้ามันออกไปรับรู้ในกาย ในเวทนา ในจิต ในธรรม จิตมันต้องมีการก้าวเดินของมันไป ! นี่สมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน สิ่ง ที่ประพฤติปฏิบัติเห็นใหม่ สมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน

สมถกรรมฐาน ! ถ้าไม่มีสมถกรรมฐาน ไม่มี ความสงบของใจขึ้นมา มันจะเกิด วิปัสสนากรรมฐานมาได้อย่างไร ถ้าเกิดวิปัสสนากรรมฐานขึ้นมา มันก็เป็นสิ่งที่ เป็น สัจจะ เห็นใหม่ สัจจะเพราะอะไร เพราะเหมือนกัน

เหมือนกันที่ว่า ครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นกรรมฐาน เวลาท่านเทศนาว่า การ ท่านเทศนามาจากประสบการณ์ของใจ ขั้นตอน ท่านจะแสดงให้ละเอียดให้ยืดยาวออกไปก็ได้ จะรวบรัดเอาแต่ประเด็นก็ได้ มันไม่ใช่ตัวหนังสือ ไม่ใช่ว่าต้องเอาหนังสือมาวางอ่าน

แต่ถ้าเราเอามาอ่าน.. เหมือนจิตเรานี้ ถ้าเรามีข้อมูลของมัน เหมือนหนังสือใจ มันมีข้อมูลของมันใช่ไหม มันเอาข้อมูลนั้นมาวางใจไหม มันก็สร้างภาพสภาวะแบบนั้น แต่ถ้าเอาตามข้อเท็จจริง.. ข้อเท็จจริงยังไม่มี คนที่ข้อเท็จจริงไม่มี มันก็ไม่ว่าสิ่งใดจริง สิ่งใดไม่จริง

สิ่งใดจริงหมายถึงว่าเป็นข้อเท็จจริงที่มันเกิดขึ้นมา เป็นสมาก็สมจริงจริงๆ ถ้าเป็นปัญญาก็เป็นปัญญาจริงๆ มันเป็นสมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐานโดยเนื้อแท้ เป็นข้อเท็จจริงตามสิ่งที่เกิดขึ้น นี่ไง ศาสนาจะเจริญ ต้องเจริญอย่างนี้ เจริญเพราะอะไร เพราะมันก่อร่างสร้างตัวขึ้นมา ถ้าจิตนี้มีการก่อร่างสร้างตัว เหมือนต้นไม้เลย เราปลูกต้นไม้กัน ต้นเท่าปลายไม้ซิด เวลาผ่านไปสามปีสี่ปี เดี่ยวนี้ต้นไม้ของเราโตขึ้นมา เรารคน้ำพรวนดิน ต้นไม้เราจะแข็งแรงขึ้นมา

จิตที่มันจะประพฤติกฎปฏิบัติของมัน มันจะมีการถนอมรักษาของมันขึ้นมา จิตมันมีพัฒนาการของมันขึ้นมา สิ่งที่พัฒนาขึ้นมา.. เป็นสมาก็รู้ว่าเป็นสมาก็ เป็นสมถะรู้ว่า เป็นสมถะ แล้วมันออกวิปัสสนาได้ ถ้ามันออกทำวิปัสสนาได้ มันก็จะจริงของมัน สิ่งที่เกิดขึ้นกับจิตอย่างนี้ จิตที่เกิดขึ้นได้ประสบการณ์อย่างนี้ มันจะไร้เดียงสาไหม

มันจะพูดแจ้แจ้ว เป็นนกแก้วนกขุนทอง “ว่างๆ ว่างๆ” เป็นอย่างที่ตั้งคมปฏิบัติอยู่ พูดอย่างนี้ มันจะเป็นได้ไหม สังคมที่ผู้ประพฤติปฏิบัติอย่างนี้มันไร้เดียงสา ! มันไร้เดียงสาทั้งๆ ที่ศาสนามีอยู่ ทั้งๆ ที่มีครูบาอาจารย์ที่ประพฤติปฏิบัติ เป็นครูบาอาจารย์ของเราอยู่นี้แหละ แต่ทำไมทำตัวเองไร้เดียงสา แล้ว ! แล้วก็อุปาทานหมู่ในกลุ่มของตัว ไม่กล้าออกไปสัมผัสกับสังคม

ในการประพฤติปฏิบัติ ในเมื่อถ้าออกไปสัมผัสกับสังคม คุณิ เงินของเรานี้เป็นเงินแท้ เพชรนิลจินดาของเราเป็นของจริง เราจะกลัวตลาดไหม เราก็อยากจะเข้าไปในตลาดใช่ไหม เพื่อว่าจะให้คุณค่าว่า เพชรนิลจินดาของเรา จะมีคุณค่าแค่ไหน มันจะมี

คุณค่า มันจะตีราคาได้มากน้อยแค่ไหน แต่นี่ไม่.. เก็บไว้ในสังคมของตัว ในสังคมหมู่นี้
ว่าเป็นของตัว แล้วก็ให้ค่ากันเองไง สร้างตลาดกันขึ้นมาเอง

นี่มันจะเสื่อมไปนะ เสื่อมไปเพราะไม่เป็นความจริง มันสร้างตลาดขึ้นมา สร้าง
สังคมขึ้นมา นี่มันเป็นธรรมะไร้เดียงสาด้วยในสังคมนั้น ! สังคมนั้นมีแต่ความไร้เดียงสา
แล้วก็ให้สังคมนั้นให้ค่ากันไปเอง

ถ้ามันจะเข้าความจริง ความจริงมันอยู่ที่ไหน ความจริงเข้าตลาด ตลาดคืออะไร
ตลาดคือวัฏฏะ กามภพ รูปภพ อรูปภพ เพราะจิตมันเกิดมันตายในวัฏฏะนี้ ถ้าจิตมันเกิด
มันตายในวัฏฏะนี้ ถ้ามีคุณธรรมขึ้นมา มันจะอย่างไร มันถึงจะเกิดอีก ๗ ชาติ จะไม่เกิด
ต่อไปอีกแล้ว นี่ค่าของมันนะ มีคุณค่าขึ้นมาแล้วว่า ในวัฏฏะนี้ จิตเกิดจิตตายไม่มีต้นไม่
มีปลาย

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าย้อนไป บุปเพนิวาसानุสสติญาณ ไม่มีต้นไม่
มีปลายนะ สินค้าของเราจะวนเวียนไปในตลาดนี้ จะวนเวียนไปในวัฏฏะนี้ ไม่มีที่สิ้นสุด
ไม่มีต้นไม่มีปลาย มันจะไม่มีที่สิ้นสุดเลย

“จิตนี้ไม่เคยตาย” กิเลสอยู่ในหัวใจแล้ว มันจะพาล่องลอยไปในโสมะอย่างนี้ แต่
ถ้าเราประพฤติปฏิบัติของเรา จนมีคุณค่าขึ้นมา เราเข้ามาในตลาดใช้ไหม ตลาดให้ค่า
ขึ้นมา อีก ๗ ชาติ ! พระโศคาบันจะเกิดอย่างมากอีก ๗ ชาติเท่านั้น พาดกระแสนี้แล้วจะ
ถึงซึ่งนิพพาน สินค้านี้จะเข้าไปถึงคลังที่เก็บแน่นอน ไม่ต้องไหลในท้องตลาดอีกแล้ว

สิ่งที่เกิดขึ้นมา ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา ค่านี้มันต้องให้ค่ากับผลของวัฏฏะเลย
ให้ค่ากับผลของสัจจะความจริง

แต่นี้มันไปว่างๆ ว่างๆ กันอยู่เฉพาะกลุ่มของตัว ว่างกันอยู่เฉพาะสังคมของตัว
มันก็อยู่ที่อำนาจวาสนานะ ถ้าเราเข้าไปอยู่ในสังคมอย่างนั้น แล้วเรามีสติสัมปชัญญะ
อย่างนั้น เราเทียบเคียงได้ มันมีความลึกลับสงสัย ของมีอยู่นะ กิเลสมีอยู่ในหัวใจ อย่งไร
มันก็ต้องแสดงตน

เรา ! เรานี้เป็นมนุษย์เกิดมาไม่ได้ฉีดวัคซีนใดๆ เลย ไม่ได้ป้องกันด้วยวัคซีนสิ่งใดเลย เราอยู่ในสังคมโลก เราจะเกิดมีอาการเจ็บไข้ได้ป่วยใหม่ มันเป็นเรื่องธรรมดา มันต้องมีอยู่แล้วแน่นอน

แต่ในปัจจุบันนี้ร่างกายเรามีภูมิคุ้มกันเพราะอะไร เพราะเราฉีดวัคซีนกัน เรามีสิ่งป้องกันกันอยู่ นี่ก็เหมือนกัน จิตถ้ำมันมีกิเลสอยู่ในหัวใจ มันก็เหมือนกับเชื้อโรค มันต้องแสดงออกเป็นธรรมดา แต่พอเชื้อโรคขึ้นมา ก็บอกว่า “มันก็เป็นอย่างนี้เอง ว่างๆ ก็เป็นอย่างนี้เอง สิ่งที่เป็นคุณธรรม สิ่งที่ยังเกิดขึ้นมา มันก็เป็นปกติอย่างนี้เอง” มันก็ยังตะแบงของมันไป สังคมที่ไม่มีวุฒิภาวะ ! สังคมที่ไร้เดียงสา !

แต่ในศาสนาพุทธของเรา ศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันหนักแน่นคั่งขุนเขานะ สิ่งที่ยังหนักแน่นคั่งขุนเขา มันรู้จริง สมาธิคือสมาธิจริงๆ ต้องสามารถพูดสมาธิ อธิบายได้ชัดเจนมากเลย ของที่เราพบเราเห็น ของที่เราเป็นขึ้นมา มันอธิบายไม่ได้ มันบอกไม่ได้ มันเป็นไปได้อย่างไร มันอธิบายแบบผู้รู้ มันเหนือสมมุติทั้งหมด ความสงบของจิต มันมีความสงบของมัน มีความสุขของมันมหาศาลเลย จะสมมุติคำพูดออกมานี้แทบไม่ได้เลย แต่สื่อได้..

แล้วคนที่รู้กับคนที่รู้ในท้องตลาด เขาจะรู้กันเลย อย่างเพชรนิลจินดาที่มีคุณค่ามาก เขาเอามาวางไว้ ผู้ชำนาญในการดูเพชร เขามองเห็นทีเดียว เขาจะรู้เลย เพชรนี่เป็นเพชรจริงหรือเพชรปลอม เพชรนี่เป็นเพชรหุงขึ้นมา หรือเป็นของเจียรระโนมา มาผิถูกมีรอยร้าวรอยแตก มองทีเดียว พ่อค้าเพชรไม่ต้องเอาอะไรมาครอบอก แค่อายตาประสพเท่านั้นนะ เพียงแต่เวลาเขาเห็นแล้วเขาต้องการพิสูจน์ เขาถึงเอาเข้ากล้อง

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่ยังเป็นความจริงขึ้นมา ถ้ำมันเป็นความจริง มันต้องเป็นความจริงวันยังค่ำ แต่นี่ทำไม.. มันเป็นความจริงของเรา อะไรมันเป็นความจริงล่ะ มันไม่เคยมีไม่เคยสร้างขึ้นมา ไม่เคยเป็นความจริงขึ้นมา มันเลยเป็นธรรมะไร้เดียงสา ! สมาธิก็เป็นสมาธิไร้เดียงสา ไม่เป็นสมาธิจริง

ถ้าสมาธิจริง ไม่ใช่ไร้เดียงสา อย่างเราโตขึ้นมา เราเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมา เราผ่านชีวิตของเรา เราเข้าใจหมดล่ะ เราเข้าใจ เราเข้าไปในสังคมใด ยิ่งที่ทำงานของเรา เราเข้าออกของเราทุกวัน เราเดินหลับตาได้เลย ถ้าเข้าสมาธิทำด้วยความชำนาญ มันรักษาได้

ถ้าสมาธิไม่มีความชำนาญ... จะเอาอะไรมาวิปัสสนา ถ้าไม่มีศีล สมาธิ... ปัญญาเกิด เอาปัญญาอะไรมาเกิด ปัญญาที่เกิดขึ้นมามันเป็นสัญญาทั้งนั้นนะ มันเป็นสัญญาอารมณ์ในหัวใจทั้งนั้น เป็นข้อมูลของเดิม

เหมือนตัวหนังสือในเล่มหนังสืออื่น เหมือนกับข้อมูลในหัวใจที่มันไหลออกมาจากใจ มันเป็นข้อมูลของกิเลสที่มันเข้ามา คุณติ จิตตินิสัยมันมาจากไหน ความคิดของคนนะ ความคิดจิตตินิสัย ความวิตกกังวลในหัวใจ มันมาจากไหน มันก็มาจากข้อมูลนี้ทั้งนั้นนะ มันมาจากเวรจากกรรมของเราที่เราสร้างมา ย้ำคิดย้ำทำ แล้วก็ไปเป็นจิตตินิสัย ย้ำคิดย้ำทำ ถ้าย้ำคิดย้ำทำอยู่อย่างนั้นตลอดไป มันก็จะไปเป็นความคิดของมันอย่างนั้น จนเป็นเรื่องปกติธรรมดาไป มันเป็นนิสัยหรือยัง

แล้วเราจิตสงบเข้าไป สิ่งนี้มันพุ่งพรูออกมา มันเป็นธรรมะหรือ ! มันเป็นธรรมะหรือ ! นี่มันเป็นเรื่องที่วิเศษมันหลอกมานะ

ข้อมูลที่มันจะปล่อยออกมาให้เราวิ่งเตลไปตามมัน เห็นไหม ข้อมูลที่ปล่อยออกมา เห็นกาย พิจารณากาย ปล่อยกาย ได้โศคาบัน ได้สภิกาทา ได้อนาคา ได้เป็นพระอรหันต์ ไร้เดียงสำนัก ! ไร้เดียงสำนัก !

มันเป็นไปไม่ได้ ! มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ! กิเลสที่ไหนบ้างมันจะรอให้เราจะมีโจรผู้ร้ายที่ไหนมันเข้าไปมอมบดัว มีโจรที่ไหนปล้นมาทำร้ายมา เขาจะประหารชีวิตใครบ้างจะเดินเข้าไปหลับตาจะให้เขายัง ไม่มี ! ไม่มีหรอก ! มีแต่เจ้าหน้าที่ไปจับมันมาจับมายังจะบอกว่าฉันไม่ได้ทำ โคนรังแก โคนใส่ความ มีคนเขามากลั่นแกล้ง มันไม่มีใครสารภาพผิดหรอก นี่ก็พูดถึงแค่ชีวิตธรรมดา

แต่มารนะ พญามารมันนั่งอยู่บนหัวใจของเรา มันพาเกิดพาดาย ไม่มีต้นไม่มีปลาย มันยึดมันถือมันขนาดไหน รวงรังของมันนะ สิ่งที่เป็นเจ้าวัฏจักร มันอยู่ในหัวใจของเราเห็นไหม เราก็ดูแต่โลกนอก... โลกนอกคือความเป็นไปของโลกของวิภูฏะ แต่เราไม่เคยดูใจของเราเลย ที่มันมาเกิดมาตาย ที่มันไม่มีต้นไม่มีปลาย สิ่งที่ไม่มีความต้นไม่มีปลายแล้วมารนะ มันอยู่กับมัน มารอยู่กับใจนี้ มันพาใจนี้เกิดตายมา แล้วมันเป็นที่พึ่งอาศัยของมัน มันจะยอมจำนนกับธรรมะที่ไหน ที่ไหนมันจะมี มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ !

สิ่งที่เป็นไปได้ คือ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เป็นไปได้เพราะ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขยต่างหาก มันเป็นไปได้เพราะท่านสร้างบุญญาธิการมา สร้างบารมีมา การสร้างบารมีมันสร้างคุณงามความดีในหัวใจนั้นจนมันมีน้ำหนัก มีการต่อสู้กับกิเลสนั้นได้ มีน้ำหนักจนขนาดที่ปะทะกับพญามารนั้นได้ ท่านถึงสามารถ เอาชนะมารนั้นได้ ด้วยสัจธรรมขององค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

“ธรรมะนี้มีอยู่โดยดั้งเดิม” เรามารู้ธรรม นรก สวรรค์ ทุกอย่าง โลกนี้มันมีอยู่โดย ดั้งเดิม จังหวัด อำเภอ ประเทศมันมีอยู่แล้ว เรามาเกิด แล้วเราถึงมาเห็นจังหวัด มาเห็น อำเภอ เห็นประเทศที่มันมีอยู่โดยดั้งเดิม ใครไปทำลายมัน ใครไปสร้างมา ธรรมชาติเขา สร้างขึ้นมา เราเกิดถึงมาพบมาเห็น ไซ้ไหม

“ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม” องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา สิ่ง ที่มีอยู่โดยดั้งเดิม จะตรัสรู้มาจากไหน ตรัสรู้มาจากสัจธรรม ธรรมะมันมีอยู่แล้ว แต่เอา ใจเป็นธรรม ใจเข้าไปสัมผัส ใจไปต่อสู้ เพราะใจเป็นสมบัติของเรา บุญกุศล บาปอกุศล มันจะสะสมลงที่ใจ แล้วเราก็เวียนตายเวียนเกิด ตามแต่บาป ตามแต่กุศลที่มันสร้างมา ใจ เป็นของเราเห็นไหม

“ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม” อยู่เป็นสัจธรรม องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปรื้อ ค้นขึ้นมา เป็นธรรมขององค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขึ้นมา แล้ววางธรรมวินัยไว้ เพื่อรื้อสัตว์ขนสัตว์ เพราะสร้างเป็นองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นศาสดา เป็นครู เอกของโลก เป็นครูเอกของเทวดา อินทร์ พรหม เป็นครูเอกของเรา เราเชื่อเรามั่น เชื่อมั่น ศรัทธาขึ้นมา แล้วเราก็ประพฤติปฏิบัติตามองค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม

นี่ไง ใจที่เป็นสมบัติของเรา ถ้ามันได้สัมผัสธรรม ธรรมที่เป็นสมาธิธรรม มันก็ เป็นสมาธิจริงๆ นี่ไงธรรมะจริงๆ มันเกิดกับเรา ธรรมะที่หนักแน่นดั่งขุนเขา มันจะเกิด กับเรา ถ้าเป็นสมาธิก็เป็นสมาธิที่มันคงมาก

แต่ถ้าจิตยังไม่เป็นสมาธิที่มันคง สิ่งที้ออกไป มันไม่มีกำลังพอที่จะเราไปต่อสู้กับ กิเลส เพราะเราเป็นสาวก-สาวกะ คือ ดูพระปัจเจกพุทธเจ้า พระพุทธเจ้า ตรัสรู้เองโดย ชอบ ต้องมีบุญญาธิการที่สร้างมา การสร้างมาจะต้องทุกข์ยาก

คำว่าทุกข์ยาก การสร้างสม การทำเพื่อโลกเห็นใหม่ นี่ใจเป็นธรรมนะ คุณตีหัวหน้าสัตว์ คุณผู้สัตว์ช่วยเหลือเจือจานสัตว์ มันต้องแบกรับภาระใหม่ มันจะเป็นทุกข์ใหม่ แต่เป็นทุกข์ที่เต็มใจ ทุกข์ที่พอใจ ทุกข์ที่อยากกระทำ นี่การสร้างบารมี ถึงเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ไอ้เราสาวก สาวกะ คือเราไม่ได้สร้างบุญญาธิการมากมายขนาดนั้น แต่เราก็มาเจอ มาเกิดมาพบธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ธรรมและวินัยเป็นศาสนาของเรา” ในเมื่อเป็นศาสนาของเรา ของมืออยู่.. เหมือนสำหรับที่เราซุบมือเปิบ เราล้างมือเข้าไปแล้วก็เปิบกินได้เลย คุณตี ล้างมือ.. เปิดตู้พระไตรปิฎกออกมาอ่านได้เลย ของมืออยู่แล้วของที่มีคนชี้หน้าอยู่แล้ว แล้วทำไมยังไร้เดียงสาหนัก ! เปิดมาแล้วก็ว่าเรารู้ เราเป็นไป เราเข้าใจ แล้วก็รัดตัวนะ จะต้องทำให้เป็นอย่างนั้น ต้องเป็นอย่างนั้น...

ศึกษาธรรม.. ปฏิบัติมันเป็นของเรา สมบัติใจนี้เป็นของเรา สมาธิก็ต้องเป็นของเรา สมาธิในคำราชาเขียนเป็นตัวอักษร เป็นชื่อของสมาธิ ชื่อของธรรม แล้วเราก็ไปจำชื่อของธรรมมา พอจำชื่อของธรรมมา แล้วก็บอกว่าธรรมะเราเข้าใจ เราก็มีเหตุมีผลของเรา นี่ไงมันโดนกิเลสตกลงหลังนะ.. มันเลยกลายเป็นไร้เดียงสา ธรรมะเลยเป็นของตกลงนะ เป็นของเด็กเล่น เห็นทำกันย้อๆ แยกๆ แล้วบอกว่า “สิ่งนั้นเป็นธรรม สิ่งนี้เป็นธรรม ..”

แล้วเป็นธรรมแล้วเหยียดหยามด้วย เหยียดหยามผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริง เพราะผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริง เห็นแล้วสลดสังเวช เห็นแล้วอยากจะช่วยเหลือเจือจาน...

ไม่ต้องช่วย.. เพราะเขากำลังต่อสู้ของเขา เขากำลังต่อสู้กับกิเลสของเขา เขากำลังต่อสู้กับสิ่งนั้นเพื่อให้มันได้รู้จริงขึ้นมา ชีวิตนี้ปฏิบัติจะได้หรือไม่ได้ก็แล้วแต่ มันจะหมดไปก็ให้มันหมดไป ถ้าเราทำความดีของเรา มันทำถึงที่สุด ถ้ามันจะไม่ได้ดี ก็ให้มันรู้ไปว่ามันไม่ได้ดี แต่เราทำของเรา แต่อย่าอ่อนแอ เราต้องตั้งใจของเรา เราตั้งใจพยายามกระทำ กระเสือกกระสน มีมากมีน้อยผสมปนเปกันไป มันจะมีคุณค่านะ

คุณหลวงปู่่มั่นตี หลวงตาท่านเล่าให้ฟังประจำนะ “เก็บเล็กผสมน้อย” ธรรมวินัยนี้ เก็บเล็กผสมน้อย สะสมขึ้นมา สะสมเพื่อให้มันเข้มแข็งขึ้นมา เราอย่าอ่อนแอ อย่า

สุรุษสุร่าย การสุรุษสุร่ายใช้จ่ายฟุ่มเฟือย สุรุษสุร่ายคือไม่เก็บหอมรอมริบ สิ่งใดเป็นคุณประโยชน์ สิ่งใดเป็นคุณงามความดีไม่รับกระทำ

สิ่งที่มันทำดี.. วัตรปฏิบัติขึ้นมา วัตถุประสงค์ของเรา วัตถุประสงค์ของเราขึ้นมาให้มันเข้มแข็งขึ้นมา ทำสิ่งใดได้ให้มันทำขึ้นมา มันจะทุกข์ จะร้อน.. ทุกข์ทั้งนั้นนะ ก็นึกทุกข์ นอนก็ทุกข์ ..ถ้านอนไม่ทุกข์ นอนทั้งวันสิ มันทำไมนอนไม่ได้ล่ะ

ที่นี่ เราเข้าใจกันไปเองว่าสิ่งนั้นเป็นความสุข นี่ก็เหมือนกันเราเข้าใจเอง กิเลสมันหลอกใจ นี่ไร้เดียงสามาก ! อยากให้มีความสุข อยากมีความสุข เषชัญกับความสุข ความทุกข์มันเชือดคอกเหมือนสัตว์เข้าโรงฆ่าสัตว์ มันจูงไปเชือดหมดเลย มันจูงเข้าไปโรงฆ่าสัตว์ออกมาเป็นเนื้อไว้ในสังคัมโลก ชีวิตนี้ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยเข้าไป ถึงเวลาตายขึ้นมาแล้ว ซากศพนี้ทิ้งไว้กับโลก นี่มันไม่เป็นความจริงขึ้นมา มันไม่เป็นประโยชน์อะไรกับเราหรอก ถ้าเราไปมองแต่เรื่องโลกๆ

เราถึงต้องเชื่อมั่นในคุณธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วทำใจให้มันสงบเข้ามาให้ได้ ถ้าใจสงบเข้ามาไม่ได้ สิ่งที่เกิดขึ้นมาเป็นสัญญาอารมณ์ทั้งหมด ! มันเป็นข้อมูล เห็นไหม พระบ้าน พระเทศน์ปริยัติทางหนังสือเทศน์ ปฏิบัติขึ้นมาทางหนังสือปฏิบัติ ทางหนังสือคือสัญญาทั้งนั้นนะ ทางสัญญาปฏิบัติ ปฏิบัติตามสัญญานั้นไป พอปฏิบัติตามสัญญานั้นไป แล้วมันเป็นได้หมดนะเพราะมันจำได้

ดูสิเวลาเทศน์ขึ้นมาทางหนังสือเทศน์ เทศน์อย่างไร จะประจบเข้ามา จะถล่มทลาย ฉันท์เทศน์ได้ เพราะหนังสือมันไม่วิ่งหายไปไหน มันจะเทศน์ได้ ปฏิบัติก็เหมือนกันปฏิบัติตามตำรา เวลาเปิดต้องเปิดตำรา ก็ตำรามันจำได้ ! จำเมื่อไหร่ก็ได้ ! ศิลปสมาธิ ปัญญาจำเมื่อไหร่ก็ได้ คิดขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ได้ แต่มันเป็นความจริงไหมล่ะ มันไม่เป็นความจริง มันไร้เดียงสา เพราะกิเลสมันปิดตาไว้ก่อน แล้วให้เป็นไปตามนั้น แล้วกล่าวดูว่าเป็นธรรมะไปไง นี่เขาเหมือนชนนค มันก็เลยไม่ปักลงในหัวใจ

แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหนักแน่นดั่งขุนเขา เป็นสมาธิรักษาได้ยาก ถ้ารักษาไม่เป็น มันก็อยู่ที่อำนาจวาสนา อยู่ที่บารมีของเรา เราอ่อนแอเอง เราไม่ตั้งสติเอง เราไม่หกลึกเร้น ไม่ค้นคว้า ไม่ไตร่ตรอง ถ้าเราค้นคว้าไตร่ตรอง ทำไมทำแล้วมันเป็นสมาธิล่ะ ทำไมจิตมันสงบขึ้นมา มีความสุขมาก ทำไมทำคราวนี้มันไม่เป็น

ไม่เป็นเพราะเหตุใด ก็ต้องหาเหตุหาผลสิ ไม่เป็นเพราะว่าเราผลอเรือ เราไม่ตั้งสติไว้ให้มั่นคง เราทำอะไรของเรา เราไม่ตั้งใจ เราทำอินทรีขี้ไม่สังวร นี่ถ้ามันสังวรขึ้นมา เราจะเริ่มต้นเอาชนะตัวเองอย่างไร มันต้องการสิ่งใด อยากทำ.. ไม่ทำ สิ่งของมันให้เหตุให้ผล

เดี๋ยวคูไฟ ไฟที่มันจุดไฟเผาเราขึ้นมา มันเร้าร้อนเราก็ไม่ทำ สิ่งไหนที่เป็นประโยชน์ ทำสิ่งนั้น เราก็อู้ เราก็อู้ที่อยู่สิ่งใดเป็นคุณประโยชน์ ไม่เป็นคุณประโยชน์ แต่เราทำไม่ได้ เราทำไม่ได้ เราอ่อนแอหรือไม่ทำ มันตั้งก็ขึ้นนะ ทำไม่ได้ ไม่ทำหรือสุดวิสัย มันมีเหตุมีผลของมันอยู่ตลอดเวลา

ถ้าคิดแล้วเพื่อความสะดวก คิดแล้วคือไม่ทำ มันจะส่งเสริม กิเลสจะส่งเสริมทันทีเลย คิดเพื่อจะไม่ทำ คิดเพื่อจะอ่อนแอ คิดเพื่อจะไร้เดียงสา กิเลสมันจะส่งเสริม คิดให้มันเป็นขุนเขา คิดให้มันหนักแน่น คิดให้มันเป็นความจริง แล้วตั้งใจ จงใจทำ ถ้าทำคิดให้มันหนักแน่นขึ้นมา นี่มันเป็นความจริงของมันขึ้นมาอย่างนี้ แล้วถ้ามันหนักแน่นขึ้นมา สิ่งใดมันจะกระทบกระเทือนขึ้นมา “โลกธรรม ๘”

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “ผู้ที่โค่นโลกธรรม ๘ ในวัฏฏะนี้ ไม่มีใครได้รับผลกระทบที่รุนแรงเท่ากับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

ในพระไตรปิฎกสอนไว้เลย ถ้าพวกเธอโค่นโลกธรรมกระทบให้หนักถึงเรา ให้หนักถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลยว่าเป็นถึงศาสดา แล้วมีฤทธิ์มีเดชจะทำการใดก็ได้ แต่มันเป็นเมตตากรุณาเห็นไหม “จะไม่ทำลายใคร จะไม่ทำให้ใครกระทบกระเทือนเลย” แต่มันเป็นเวรเป็นกรรมของเขานะ เวลาเขาสร้างขึ้นมา ดูเทวทัตสิ เทวทัตด้วยความอยากมีทิฏฐิมานะ ด้วยอยากเอาชนะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่เวลาคิดโดยกิเลสเห็นไหม ถึงสุดท้ายแล้วขนาดคิดได้จะมาขอขมา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลย มาไม่ถึงเราหรอก มาไม่ได้ ทั้งๆ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นธรรมนะ เป็นศาสดาบวชให้กับเทวทัต แล้วเป็นคนสั่งสอนเอง แล้วเวลาเทวทัตจะทำกรรม

“เทวทัต เธออย่าทำเลย เธออย่าทำเลยนะ เธอไม่ควรปรารถนา” มาขอปกครองสงฆ์ก็ไม่ได้ “เธอทำไม่ได้ เทวทัตเธอทำไม่ได้”

นี่พูดด้วยความเมตตาทั้งหมดเลย แต่ผลกรรมของเขา ถึงที่สุดแล้ว จะมาขอมา
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรณีสูบต่อหน้าเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ไปทำหรือ ไม่ได้ทำอะไรเลย แต่ผลเวรผลกรรมของเขา เขาทำของเขา ผลของมันให้
เขา ถังกรรมความจริง ใครทำใครได้ ไม่ใช่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปทำเขา

นี่เหมือนกัน สิ่งใดที่มันจะเกิดขึ้นมา โลกกรรม ๘ ที่มันเกิดกับเรา เราไม่ไปยุ่งกับ
เขา ผลกรรมของเขา มันให้ผลของเขา เราก็สังเวช เราปลงกรรมสังเวช มันเป็นสังเวช เรา
ไม่มีอำนาจเหนือกรรมอันนั้น สิ่งทีเหนือกรรม กรรมเขาสร้างเอง แล้วกรรมมันถึงตัวเขา
เอง ในปัจจุบันนี้พูดถึงสิ่งที่เห็นเรื่องโลกกรรม แล้วโลกกรรมนี้มากระทบเรา ถ้าโลก
กรรมมากระทบเรา เราก็เห็นอยู่แล้ว

เราก็โดนกระทบ เย็น ร้อน อ่อน แข็ง เราก็ได้รับรู้ถึงความรุ่มเย็นเป็นสุข แล้ว
เสียงมาจากข้างนอก เสียงมาจากการกระทบเข้ามา มันเป็นเรื่องอะไรละ วุฒิภาวะของเขา
เราจะปฏิบัติธรรมกันขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่หนักแน่นค้ำชูเขา แล้วสิ่ง
ที่เป็นเรื่องกระทบ สิ่งที่เป็นความไร้เดียงสา มันกระทบเข้ามา เราไปตื่นเต็นอะไรกับเขา
แต่ถ้ามันมีกิเลสในหัวใจ มันตื่นเต็นนะ เพราะตื่นเต็นเราถึงโกลเดใจ เราถึงปฏิบัติธรรม
เราถึงไม่หนักแน่นค้ำชูเขา

เราถึงมีครูบาอาจารย์เป็นที่พึ่ง มีธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าเป็นที่พึ่ง หนักแน่นนี้ แล้วเวลามันกระทบ ให้เอาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าเป็นที่ตั้ง แล้วใช้ปัญญาเราไตร่ตรองในธรรมนั้น มันจะทำให้เรามั่นคงขึ้นมา
แล้วพอมันฝึกฝน เหมือนนักกีฬาเลย นักกีฬาลองได้ฝึกซ้อม ลองได้กระทำแล้ว มันจะมี
ความชำนาญของมันขึ้นมา

จิตใจของเรา ถ้ามันโดนอะไรกระทบ โคนโลกกรรมกระทบกับจิตใจเราแล้ว เรา
มีธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาแก้ไข นี่มันได้ชนะสักหนหนึ่ง มันได้
ยับยั้งใจได้สักหนหนึ่ง มันจะมีความฮึด มีประสบการณ์ของมัน มันเจริญเติบโตขึ้นมาได้
สิ่งใดมันกระทบขึ้นมา เราก็ใช้ปัญญาแก้ไขมัน.. แก้ไขมัน.. จนจิตมันยืนขึ้นมาได้ เราจะ
เห็นคุณค่า พอเห็นคุณค่ามา จิตนี้มันตั้งมั่นได้แล้ว ถ้ามันออกวิปัสสนา ออกเห็นกาย ออก
เห็นสิ่งต่างๆ เห็นกายแล้ว มันก็ต้องไปต่อสู้กันในระดับของวิปัสสนาญาณ

ในระดับของวิปัสสนา เวลาถ้าจิตมันสงบขึ้นมาแล้ววิปัสสนาไป มันก็จะปล่อยของมัน แต่ถ้าสมาธิ จิตไม่มีความตั้งมั่นของมัน ไม่มีกำลังของมันไป มันไปวิปัสสนาได้ แต่มันก็จะไปไร้เดียงสาในขั้นของวิปัสสนาอีกใจ มันเป็นความไร้เดียงสาในขั้นสมถะ ไร้เดียงสาอยู่แล้วในขั้นสมถะ มันไม่เป็นความจริง ไม่เป็นสมาธิจริงก็ไร้เดียงสาว่าเป็น ว่างๆ ว่างๆ แล้วก็ยังหลงไปเองว่าได้มรรคได้ผลนะ มันเป็นสมถะ.. มันยังไม่เป็นสมถะจริงเลย แล้วมันจะเป็นมรรคเป็นผลขึ้นมาได้อย่างไร ! มันไม่เป็นสมาธิ คิด สมาธิ ปัญญา เป็นสมาธิยังไม่มีพื้นฐาน เป็นสมาธินี้มันจะเอากำลังที่ไหน ไปปฏิบัติ

เงินของเรานี้เป็นเงินเกี เงินของเราเป็นเงินเทียม เอาไปท้องตลาดที่ไหนเขาจะให้ เราซื้อของ เขาไม่รับหรอก เงินเราเขาไม่รับ แต่ถ้าเป็นเงินจริงนะ เขาเอาสินค้ามาให้เลย เพราะทางธุรกิจเขาต้องการค้าขายสินค้าของเขาอยู่แล้ว ถ้าเรามีเงิน เรามีแบงก์ของเรา เรามีของจริงขึ้นมา เขาจะเอาสินค้ามาเสนออะไรให้เราเลย นี่เป็นเรื่องของท้องตลาด

แต่ถ้าเป็นการประพฤติปฏิบัติ จิตสงบขนาดไหน เขาไม่มาเสนอให้นะ มาเสนอให้ไม่ได้ เพราะเป็นอำนาจวาสนา เราไม่มีสิทธิเข้าไปซื้อสินค้านั้น ถ้าเรามีสิทธิเข้าไปซื้อสินค้านั้น จิตมันจะเห็นกายโดยอำนาจวาสนา ด้วยบารมีของตัวเอง

ถ้าจิตของเรา เราไม่มีอำนาจซื้อ ไม่มีสิทธิจะซื้อในสินค้านั้น แต่เรามีตั้งค์ เรามีสมาธิ จิตเราตั้งมั่น เราเป็นสมถะ เรามีจิตที่มั่นคง เรามีเงินนะ เขาไม่ขาย เราไปซื้อที่อื่น หรือไปซื้อกับผู้ที่เขาอยากขาย มีไหม ในเมื่อเรามีตั้งค์ขึ้นมา ผู้ที่อยากขายก็มี คือจิตของมัน จิตถ้ามีอำนาจวาสนา ถ้าจิตมันสงบคือเป็นผู้ที่มีสิทธิ เป็นผู้ที่มีเงินด้วย มีสิทธิด้วย มันจะซื้อสิ่งใดมันก็จะสะดวกสบาย

เป็นผู้ที่มีเงินแต่ไม่มีสิทธิ คืออำนาจวาสนาบารมีของเราสร้างมาไม่ดี เรามีเงิน แต่ไม่มีสิทธิซื้อ เราก็ไปซื้อที่อื่นก็ได้ ซื้อ โดยส่งสินค้าที่เขาไม่ได้ขายมาจากช่องทางตรงก็ได้

เวลาออกวิปัสสนา ถ้าจิตมันมีกำลังของมันขึ้นมา มันวิปัสสนาไปมันเห็นกาย เวทนา จิต ธรรม นี่ต้องมีฐานนี้ก่อน ต้องมีสมถกรรมฐาน ! ถ้าไม่มีสมถกรรมฐาน เอาวิปัสสนากรรมฐานมาจากไหน มันหนักแน่นดั่งขุนเขา จิตใจนี้มันหนักแน่นดั่งขุนเขา ถ้าไม่มีสมถกรรมฐาน.. สมถกรรมฐานคือฐานที่ตั้งแห่งการงาน ! ถ้าไม่มีสมถกรรมฐาน ไม่มีฐานที่ตั้งแห่งการงาน งานมันมาจากไหน งานมันจะมาจากไหน ถ้าไม่มีฐานที่ตั้ง ไม่

มีภวาสวะ ไม่มีภพ ไม่มีฐานที่ทำงาน.. ไม่มีสถานที่ทำงาน.. งานจะเกิดขึ้นได้อย่างไร งานจะเกิดขึ้นต้องมีฐานที่ตั้งแห่งการงาน ! ต้องมีสมาธิก่อน ฐานที่ตั้งของจิต

ถ้าจิตมันมีที่ตั้งของมัน แล้วมันออกวิปัสสนากรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน มันทำอะไร ก็ทำเพื่อความสะอาดของใจ นี่ใจใจเป็นสมบัติของเรา ใจที่มันเป็นสมบัติของเราที่มันตายมันเกิด ใจเป็นสมบัติของเรา ! แล้วเราเกิดมาด้วยกิเลสค้นหาความทะยานอยาก แต่ด้วยอำนาจวาสนา เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เราพบพระพุทธศาสนา

เกิดมาเป็นมนุษย์ แล้วได้พบพระพุทธศาสนา แล้วมีความเชื่อมั่นในศาสนา มีความตั้งมั่นของเรา เราออกทำขึ้นไปนะ มันหนักมันแน่นดั่งขุนเขา ถ้ามันทำขึ้นมาอะ จิตมันจะหนักแน่นดั่งขุนเขา มันจะเห็นสัจจะความจริง นี่ศาสนาของเรามันมั่นคงอย่างนี้ ! ไม่ใช่ศาสนาเสื่อม เสื่อมจากใจ เสื่อมจากไม่เป็นความจริงของเรา

เราอ่อนแอๆ เราก็บอกศาสนาเสื่อม มองทางสังคมว่าศาสนาเสื่อม ใจเราเสื่อม ใจเราไม่เข้าถึงศาสนา เราไม่เห็นใจของเราเข้าถึงศาสนา ใจของเราเข้าไม่ถึงสังกรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เรายังมองไม่เห็นอีกหรือ เรายังไม่เห็นหัวของเราอีกหรือ เรายังเป็นคนหัวขาด เดินไปไม่มีเงาหัวนั้นนะ

แต่ถ้ามีเงาหัวของมันขึ้นมาใช่ไหม เราจะตั้งความจริงของเราขึ้นมา ให้มันหนักแน่นดั่งขุนเขา อย่าให้มันปฏิบัติธรรมแบบไร้เดียงสา แบบสังคมโลกเขา เขาปฏิบัติธรรมแบบไร้เดียงสา ไร้เดียงสาเพราะกิเลสมันบังตามัน ! กิเลสในหัวใจนะบังตามัน แล้วมันทำให้มันไร้เดียงสา แล้วมันปฏิบัติไปไร้เดียงสาอย่างนั้น แล้วก็ให้ค่ากัน.. ตีค่ากันไป.. มันเป็นอุปาทานของหมู่สังคมนั้น สังคมนั้นเป็นสังคมชาวพุทธหรือ ?

คูสิ ในศาสนาพุทธของเรา ในเมื่อศาสนายังไม่มี คนเราคืนกัน กราบภูเขา กราบไฟ กราบสิ่งต่างๆ เชื่อผีเชื่อสาถกันไป แล้วนี่สังคมนะ สังคมพุทธนะ ในพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมและวินัยไว้ แล้วผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาจนรู้ธรรมขึ้นมาเป็นตามความเป็นจริง เป็นครูบาอาจารย์ของเราสั่งสอนเราอยู่ที่นี่ แต่พวกเราไหลไปเอาความไร้เดียงสาของสังคมของโลก เอาสังคมโลก สิ่งนี้อ้างอิงธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วถือว่าสิ่งนี้เป็นอุปาทานหมู่.. หมู่สงฆ์ หมู่สังคมหมู่

นั่น เขาอ้างธรรมวินัย อ้างว่าเป็นพระพุทธศาสนา เป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทั้งๆ ที่มันเป็นธรรมะของกิเลส !

แต่ถ้าเป็นธรรมะกิเลส.. ถ้าบอกว่าเป็นกิเลสเป็นมาร ทุกคนใครจะไปกราบไหว้บูชาล่ะ มันก็ต้องบอกว่าเป็นธรรม เป็นพุทธศาสนา นี่เป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า... นี่ใจไร้เดียงสาตามแต่เป็นความจริงของเขานะ

สิ่งที่ไร้เดียงसानั้นมาหลอกเราได้อย่างไร มาหลอกพวกเราที่ว่าเราเป็นชาวพุทธอยู่ที่นี่ หลอกเพราะอะไร เพราะเรามีกิเลสในหัวใจใจ เราไม่มีความมั่นคงในสังขาร เราไม่หนักแน่นค้ำขุนเขา เราไม่หนักแน่นในศาสนา เราไม่มีความจริงในศาสนา เราไม่มีความจริงในชีวิตของเรา ไม่มีความจริงในจิตใจของเรา

จิตใจของเรามีคุณค่า สิ่งที่มีคุณค่าขึ้นมา มันเกิดมันตาย คูณ สิ่งที่เป็นขุนเขาเจอสิ่งที่เป็นโลก คูณโลก คูณความเปลี่ยนแปลงของโลกเห็นใหม่ มันยังเคลื่อนตัวตลอดเวลา มันยังเบียดเบียน มันยังกระทบกระทั่งกันเกิดแผ่นดินไหวต่างๆ โลกนี้มันยังเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ถึงจะมั่นคงค้ำขุนเขาขนาดไหน ถ้ามันเป็นสสารเป็นวัตถุ มันต้องเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา

แต่จิตใจของเรา จิตใจที่มันเกิดตายๆ มันเปลี่ยนแปลงด้วยการกระทำของเรา นี่คือพันธกรรมที่มันไม่ได้ตัดแต่ง พระโพธิสัตว์ได้สร้างคุณงามความดีมา มันเปลี่ยนแปลง.. เปลี่ยนแปลงโดยคุณค่าของธรรมะ เปลี่ยนแปลงโดยคุณค่าของคุณงามความดี คุณงามความดีนะ เปลี่ยนแปลงคุณค่าของมันจนมีวุฒิภาวะ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย จนทำคุณงามความดีมา

แล้วสิ่งที่เกิดขึ้นมาจากเรา สิ่งที่เราประพฤติปฏิบัติ สิ่งนี้มันเป็นความจริงขึ้นมา มันจะเป็นความจริงขึ้นมาจากใจ ใจมันมีความจริงขึ้นมา นี่ใจที่เป็นสมบัติของเรา มันจะทำความดี แล้วมันจะทำสมาธิ ทำความเป็นจริงของมันขึ้นมา มันเห็นจริงๆ มันรู้จริงๆ มันเติบโตขึ้นมาจริงๆ มันได้สัมผัสจริงๆ สิ่งสัมผัสจริงๆ แล้วมันจะไปตื่นตื่นอะไรกับธรรมะ

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเป็นนะ สมาธิเราก็เป็นสมาธิ ปัญญาที่เกิดขึ้นมาก็เป็นปัญญาของเรา มันก็ได้ต่อสู้กับกิเลสของเราเป็นชั้นเป็นตอนของเราขึ้นมา นี่ไงเป็นชั้นเป็นตอน ถ้ามันพิจารณากายจนปล่อยกาย จนเกิดสติจะความจริง พิจารณากายโดยกายมันกลับสู่สภาพเดิมของมัน พิจารณาจนกามราคะมันหลุดไป พิจารณาจิต.. กายของจิต จิตที่เป็นรูปกาย จนมันทำลายออกไป เห็นใหม่

นี่ไงเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากล่าวว่า “สารีบุตร เธอไม่เชื่อเราหรือ” พระสารีบุตรไม่เชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ไม่เชื่อ ไม่เชื่อ...” “ทำไมถึงไม่เชื่อเราล่ะ” “แต่ก่อนนั้นเชื่อ...” เรานี้เป็นชาวพุทธ ถ้าเราไม่มีศรัทธา เราไม่มีธรรมวินัย เราเหมือนกับคนง่อยเปลี้ยเสียขา จะช่วยตัวเองไม่ได้หรอก แต่ถ้ามีธรรมวินัยขึ้นมา เหมือนกับมันมีสิ่งที่มาค้ำยันเราขึ้นมา แต่เมื่อก่อนเชื่อเพราะตัวเองช่วยตัวเองไม่ได้ ก็เชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตลอด

แต่ความเชื่อ ความศรัทธา เหมือนกับข้อมูลความเชื่อก็คือสิ่งที่เราศึกษา เป็นสัญญาในหัวใจ สิ่งที่เป็นสัญญาในหัวใจ มันเป็นเหมือนหนังสือ หนังสืออันนั้นนะ เราเข้าใจมันไหม เราอ่านออก แต่เราไม่มีคุณสมบัติอย่างนั้น เชื่อ... เชื่อคือศรัทธาความเชื่อคือข้อมูลในหัวใจ เพราะเชื่อถึงได้ปฏิบัติไง แต่พอปฏิบัติไปแล้วนะ ไม่เชื่อ... ทำไมถึงไม่เชื่อล่ะ ก็มันเป็นจริงขึ้นมาไหนหัวใจ เชื่อ... เชื่อการกระทำอันนี้ เชื่อสิ่งที่มันเกิดขึ้นที่ดั่งขุนเขา เพราะใจมันได้สร้างสม คุณี คุณม พัดดินไปสะสมเป็นกองภูเขาขึ้นมา นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่ได้สร้างขึ้นมา อย่างลมพัดเศษฝุ่นเศษหินมาสะสมกันๆ

นี่ก็เหมือนกัน ในการทำสมาธิ ในการประพฤติปฏิบัติ มันสะสมๆ จนหนักแน่นดั่งขุนเขา จะไปเชื่อใคร! ไม่เชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เชื่อสิ่งที่มันเป็นมรรค เป็นผลในหัวใจนี้ “ใช่ สารีบุตรเธอพูดถูกต้อง” ถูกต้องเห็นไหม นี่มันหนักแน่นดั่งขุนเขา แม้แต่พระสารีบุตรยังกล้าโต้แย้งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย ว่าสติจะความจริงต้องเป็นอย่างนี้ ต้องเป็นอย่างนี้! นี่ไงเป็นปัจเจกตั้ง เป็นสันตสิทธินิโกล นี่เป็นคุณธรรมในหัวใจ ถ้าคุณธรรมในหัวใจเกิดขึ้นมาแล้ว ในหัวใจของเรา มันเป็นสติจะความจริง มันก็ต้องธรรมวินัย ที่ว่า ศีล สมาธิ ปัญญา มรรค ๘ เพียรชอบ งานชอบ คำริชอบ สมาธิชอบ สติชอบ ปัญญาชอบ ความเห็นชอบ

แต่ถ้ามันเป็นสิ่งที่ไร้เดียงสา มันเป็นสมาธิไม่ชอบ! เป็นสติหลอกลวง เป็นปัญญาเมาเหล้า ปัญญาแบบธรรมเมา มันหมุนเวียนอยู่อย่างนั้น มันจะเป็นอย่างไร นี่ถ้ามันเป็น การไร้เดียงสาละ มันเป็นที่ไร้เดียงสา ก็มันเป็นสิ่งที่ไม่มีวุฒิภาวะ ไม่มีสิ่งอะไรใดๆ เลย ให้แต่กิเลสตัดหาความทะยานอยากมันกระซากตัวเองไป กระซากหัวใจนี้ไป

จิตใจเป็นของเราละ... สิ่งที่เป็นของเรา ทำไมเราคูมมันไม่ได้ สิ่งที่เป็นของเรา ทำไมเราไม่มีสิทธิบริหารจัดการในหัวใจของเรา หัวใจของเราแท้ๆ เลย สิ่งที่เป็น ความรู้สึกของเราแท้ๆ เลย ทำไมให้กิเลสมันลุดกระซากลากไป ทำให้กิเลสมันเอาไป เป็นสมบัติของมัน

แล้วเราเกิดขึ้นมา เราบอกว่าเราเป็นคนรักตน รักตัวรักตน เราเป็นคนที่จะทำคุณงามความดี ทำคุณงามความดี...ทำที่ไหนล่ะ คุณงามความดีของโลก บริหารจัดการ ในการประพฤติปฏิบัติไปศึกษาธรรมะมาดี ขาดอย่างเดียว ขาดการบริหารจัดการ แล้วเวลา ไปบริหารจัดการ ก็ไม่รู้เลยว่านั่นกิเลสมันบริหารจัดการอยู่

เวลาเราจะเทียบใจ “บริหารจัดการๆ” จะบริหารจัดการหัวใจนี้ให้มันพ้นจาก กิเลส แต่ไม่รู้เลยว่ากิเลสมันกำลังบริหารจัดการ มันเป็นคนควบคุมการบริหารจัดการ มันเป็นคนสั่งให้บริหารจัดการ บริหารจัดการโดยกิเลสใจ มันก็เลยสร้างแต่ความสะอึก ความสบาย ความสุขเอาเผากิน กลายเป็นความไร้เดียงสา การปฏิบัติก็เลย... นี่โง่ศาสนา เลื่อม! เลื่อมจากใจที่ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เลื่อมจากใจที่ผู้ที่จะบริหารจัดการ

แต่ถ้าเราทำแบบสัจจะความจริง ใครเป็นคนบริหารจัดการละ ใครจะเป็นคน บริหารจัดการจิตของเรา ถ้ามันมีการบริหารจัดการ มันก็มีเรากับจิต ความคิดเป็นเรา ความคิดกับพลังงาน พลังงานคือตัวจิต ตัวจิตอยู่ไหน เราเป็นคนบริหารจากความคิด แล้ว ความคิดขึ้นมาก็อวิชาใจ ก็มารใจ มารมันสั่งให้บริหาร ก็บริหารแบบไร้เดียงสาเลย เพราะอะไร เพราะธรรมะพระพุทธเจ้าเป็นความจริงคั่งขุนเขา ตัวเองไม่มีความรู้ขึ้นมา มันก็ไปเอามาลอกเลียนแบบ มันก็สร้างใจ ขุนเขาของเขามาหาศาลเลย แต่ไอ้ที่มันวาด ภาพเป็นขุนเขา..

“นี่ก็เขาเหมือนกัน คูสิ เขาเป็นอย่างนี้ วาดเลย...” แต่ขุนเขาที่มันสะสมมา กว่า จะเป็นภูเขาเลากาขึ้นมา มันใช้เวลาของมันเท่าไร มันมีแร่ธาตุ มีส่วนผสมของมัน ในขุนเขา

นั่นเท่าไร วาดภาพขึ้นมา มันก็แค่สี่เปื้อนหมึก มันเขียนออกไปเท่านั้นนะ มันจะมีอะไรขึ้นมา นี่ก็ขุนเขา.. ขุนเขาของกิเลสใจ

มันเป็นการไร้เดียงสา เพราะไร้เดียงสา เพราะไม่เข้าใจ มันก็เขียนขุนเขา เขาเป็นเขาจริงๆ แต่อันนี้มันสร้างภาพเขาขึ้นมา แล้วก็บอกว่าเหมือนกัน ชื่ออ่านก็เขาเหมือนกัน ใจ นี่ความไร้เดียงสากับความเป็นจริง เห็นไหม

ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา สิ่งนี้ถ้ามันเป็นความจริงของเรา มันเกิดจากใจ มันไม่ใช่เกิดจากความคิด ถ้าเกิดจากความคิด..สิ่งบริหารจัดการ..บริหารจัดการจากความคิด เพราะความคิดบริหารจัดการ มันต้องใช้บริหารจัดการโดยการข้อมูลของมัน โดยข้อมูล! ไม่ใช่โดยพลังงาน โดยพลังงานคือโดยตัวจิต ตัวจิตเป็นพลังงานไม่ใช่ความคิด! ตัวจิตเป็นตัวพลังงาน! พลังงานคือความสงบของใจ ใจที่สงบ คือตัวพลังงานเฉยๆ

พลังงานเฉยๆ นี่ใจ “จิตเดิมแท้ที่ส่องใส” ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก นี่ใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตั้งแต่บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ แล้วเข้าไปเห็น อวิชชาขบจุยยา สงฺขารา สงฺขารขบจุยยา วิญญฺณํ ปัจจยาการที่มันเป็นกระแส เป็นธรรมดาอยู่แล้ว นิโรธ โหติเข้าไป มรรคญาณมันเกิดขึ้นมา วิชาการมันเกิดขึ้นมา เข้าไป ดับๆๆ ดับเข้าไป พลังงานที่มันออกไป มันจะดับของมันเข้าไป ดับ! ดับแล้วไม่มีเหลือ ดับแล้วยิ่งสะอาดบริสุทธิ์ ดับแล้วยิ่งเป็นความจริงดั่งขุนเขา !

ถ้าไม่ดั่งขุนเขา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ๔๕ ปีที่วางธรรมวินัยไว้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้วไปเทศน์ปัญจวัคคีย์ เอาอะไรไปเทศน์ เทศน์ธรรมจักรขึ้นมา สิ่งที่ว่ามันไม่มี มันไม่เป็นไป ไม่ดั่งขุนเขา ดั่งขุนเขาเลยนี่ไปเทศน์ปัญจวัคคีย์ ยสะ อีก ๖๑ องค์ เธอพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและเป็นทิพย์

“เธอกับเราพ้นจากบ่วงที่เป็นโลก” เป็นโลกคือโลกธรรม ๘ คือสิ่งสรรเสริญ คือลาภสักการะ พ้นจากเป็นทิพย์ เป็นทิพย์ก็ไม่เกิดในวัฏฏะแล้ว ใจ ตั้งแต่พรหมลงมาไม่เกิดอีกแล้ว ไม่มีสิ่งใดที่จะมีคุณค่ากับใจดวงนี้ เธอพ้นจากโลก บ่วงที่เป็นโลกและเป็นทิพย์ เธอจงไปอย่าช้อนทางกัน เพราะโลกเราร้อนนัก โลกต้องการธรรมะ อย่าไปช้อนทางกัน พระอรหันต์ทั้งหมดอย่าไปช้อนทางกัน ต่างคนต่างไป เพื่อประโยชน์กับโลก

ในปัจจุบันนี้ ธรรมะไร้เดียงสา มันบอกว่า มันเป็น มันรู้... มันรู้มันเป็นหมดเลย มันเข้าใจหมดเลย พระอรหันต์เต็มประเทศไทย พระอรหันต์เต็มโลกเลย หันไหน หันลง นรกไง หันลงในกิเลสนั้นให้กิเลสมันจี๋หัว นี่ไร้เดียงสามาก..

ถ้าไม่มีการประพฤติปฏิบัติจนเป็นที่สังคมยอมรับ ก็บอกเลยว่าผู้ที่ประพฤติปฏิบัติแล้ว มันมรรคผลนิพพานไม่มี มรรคผลนิพพานปฏิบัติไปให้เสียเวลาเปล่า ชีวิตนี้เกิดมาแล้ว ควรจะใช้ความสุข ชีวิตนี้อย่าให้มันเคร่งเครียดนัก ชีวิตนี้อย่าทำให้มันลำบากเปล่า อยู่กันปกติ

ธรรมะคือธรรมะของพระพุทธเจ้า เราก็ปฏิบัติของเราไป เราไปมีแต่ความสุข แต่เพราะครูบาอาจารย์เราประพฤติปฏิบัติมาจนสังคมเขาเชื่อถือ เชื่อถือศรัทธาว่าธรรมะมีโอกาส มันเป็นไปได้ ผู้ที่ปฏิบัติ ทุกข์มีที่ไหน ทุกข์ดับนั้นคือการดับทุกข์ “ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์” มันเป็นอริยสัจ ๔ สิ่งที่มีการกระทำขึ้นมาเกิดจากความป็นจริงขึ้น แล้วเอาประสบการณ์นี้ออกมาวาง ออกมาชี้ นำให้หมู่สงฆ์ของเรา มีความมั่นใจในการประพฤติปฏิบัติ

ในเมื่อสังคมเขามีความเชื่อถือขึ้นมา นี่ไง ความไร้เดียงสามันก็ตามมา ของจริงไม่มี เอาของเทียมมาจากไหน ถ้ามีของจริงขึ้นมาเป็นสิ่งที่สังคมยอมรับ ของจริงที่เป็นสังคมเขาต้องการ ไอ้ของปลอมมันจะตามมา สิ่งก็ตามมาของเขาเนี่ยมันเป็นของปลอม แต่ของปลอมมันทำง่าย ของปลอม มันจะปลอมที่ไหนก็ได้ มันไม่ต้องทำการวิจัยมา

ของจริงเขาต้องทำวิจัยนะ เขาต้องตรวจสอบเข้ามา เขาต้องทดสอบจนสินค้ำของเขานั้น เป็นประโยชน์ ใช้ได้แล้ว เขาถึงเอาออกมาท้องตลาดว่ามันเป็นประโยชน์ ถึงมีลิขสิทธิ์ของเขา แต่ของปลอมขึ้นมา มันไปก๊อปปี้เขานั้นนะ มันทำได้ทั้งหมดทุกอย่างเลย เหมือนจริงแต่ไม่จริง เพราะของจริงของเขา คุณภาพของเขา สิ่งที่เป็นส่วนประกอบของเขา มันต้องเป็นความจริง ไอ้ของปลอมของเรานะ ทำให้เหมือนเท่านั้นนะ เพื่อประโยชน์ของเราเห็นไหม

ธรรมะไร้เดียงสา! สังคมที่ไร้เดียงสา ชาวพุทธก็เป็นชาวพุทธที่ไร้เดียงสา เชื่ออะไรโดยกิเลส โดยกิเลสพาเชื่อ

แต่ถ้าเราไปประพฤติปฏิบัติ เราต้องมีหลักเกณฑ์ของเรา เราต้องหนักแน่นให้คั่งขุนเขา ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหนักแน่นคั่งขุนเขา แล้วจิตใจที่เป็นธรรมแล้ว มันหนักแน่นคั่งขุนเขา ไม่กลัวสิ่งใดเลย

ไม่กลัวสิ่งใด ไม่กลัวกับสิ่งใด... ไม่กลัวกับสิ่งใด ไม่เบียดเบียนใคร แล้วก็ไม่ได้เบียดเบียนตนด้วย รอแต่การสมควรของเวลาของตัวเองเท่านั้น ถึงเวลาสมควรกับเวลา

คุณ กรรมของแต่ละคนไม่เหมือน พระอรหันต์แต่ละองค์ก็ไม่เหมือนกัน คนทำบุญอานาจาสมา มันจะเป็นประโยชน์สังคมกับโลก คนที่ทำอานาจาสมา เพื่อประโยชน์ของตัวเอง ประโยชน์ของตัวเองเอาไว้รอดมันก็จบแล้ว สิ่งที่เกิดขึ้น มันเป็นมาจากไหน มันเป็นจากโลกจากอดีต โลกปัจจุบัน โลกอนาคต ถ้ายังไม่ประพฤติปฏิบัติอยู่ กามภพ รูปภพ อรูปภพ มันยังหมุนไปในวัฏวน วัฏฏะ วัฏฏะ

แต่ถ้าถึงที่สุดแล้ว มันพ้นจากวัฏฏะ เพราะมีโลกอดีตมา มันถึงได้สร้างบุญญาธิการมาต่างๆ กัน พระอรหันต์แต่ละองค์ที่เป็นพระอรหันต์แล้ว บางองค์สร้างประโยชน์ได้ บางองค์สร้างประโยชน์เพื่อตัวเอง บางองค์ที่ประพฤติปฏิบัติไป โลกอนาคตมันจะไม่

โลก ถ้าเราเป็นปุถุชน เรายังเป็นกามภพ รูปภพ อรูปภพอยู่ มันยังมีโลกอดีต โลกปัจจุบัน โลกอนาคต เพราะมันบุพเพนิวาสานุสติญาณ โลกอดีต จุตูปปาตญาณ โลกอนาคต มันจะเป็นโลกปัจจุบัน ถ้าทำปัจจุบันนี้จบ มันก็จบที่นี้ ถ้าปัจจุบันนี้ทำจบแล้วมันจะไปตื่นตื้นกับสิ่งใด มันจะไม่รู้สิ่งใดในวัฏฏะ มันไม่รู้ได้อย่างไร ในเมื่อจิตเราเป็นเจ้าของหัวใจ จิตนี้เป็นของเรา เราเป็นเจ้าของจิตนี้ แล้วจิตนี้มันเวียนอยู่ในวัฏฏะ แล้วจิตนี้มันทำลายวัฏฏะออกไปจากจิต มันทำลายออกไปจากหัวใจของเราทั้งหมดแล้ว มันจะไม่เข้าใจเรื่องจิตของเราได้อย่างไร

ในเมื่อสมบัติเป็นของเรา แต่โคณพญามาร โคนอวิชชามันครอบงำ แล้วโคณให้มันใช้สอย ให้มันทำให้เราเจ็บปวดแสบร้อน ให้มันทำให้เราทุกข์ยากตลอดไป ธรรมะ! ธรรมะที่หนักแน่นคั่งขุนเขา ธรรมะที่ความเป็นจริง ศีล สมาธิ ปัญญาที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริงนั้น สิ่งที่เกิดขึ้นตามความเป็นจริงนั้น มันได้ทำลายอวิชชา ทำลายพญามาร

ทำลายสิ่งต่างๆ ขึ้นมา ให้มันสะอาด ไม่ให้พญามารมันควบคุมใจนี้ แล้วมันใช้ใจนี้ตั้งแต่โลกอดีต ตั้งแต่โลกปัจจุบัน แล้วไปโลกอนาคต

โลกปัจจุบันนี้ เจอธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประพฤติปฏิบัติธรรมอยู่นี้แหละ บอกว่ามันเป็นโลกปัจจุบันที่เป็นธรรมะ มันก็เป็นความไร้เดียงสาที่ทำให้กิเลส ให้อวิชามันมาใช้สอยของมันไป แล้วพอปฏิบัติไป มันก็จะไปสู่โลกอนาคต เพราะในเมื่อมันไร้เดียงสา มันไม่เข้าใจในตัวมันเอง มันไม่เข้าใจว่าใจเป็นอย่างไร ไม่เห็นใจของตัวเอง ! ไม่เห็นธรรมะที่เข้าไปทำลายกิเลสในหัวใจ แล้วมันไม่รู้จักใจของตัวเอง ไม่รู้จักธรรมะที่อยู่ในหัวใจ แล้วผลของมันคืออะไร ถ้าผลมันไม่เป็นโลกอนาคต เพราะมันยังมีพญามาร ยังมีอวิชา ยังมีสิ่งครอบงำมันอยู่ มันจะไม่ไปโลกอนาคตได้อย่างไร

แต่ถ้ามันเป็นคั่งขุนเขา มันเข้าใจของมันแล้ว โลกปัจจุบันนี้เกิดมา สอุปาทิเสสนิพพาน สะ คือมีเศษส่วน มีร่างกาย มีความคิดอยู่ แต่หัวใจมันสะอาดไปแล้วเห็นใหม่ ในเมื่อหัวใจมันสะอาด หัวใจเป็นของเราแล้ว ! มันไม่มีมารมีเวรที่ไหน มันจะมาแบ่งแยกและปกครอง แบ่งแยกแล้วเอาไปใช้สอยอีก มันเป็นธรรมะล้วนๆ มันเป็นธรรมชาติ มันจะไปอนาคตได้อย่างไร มันจะไปอนาคตอีกไม่ได้ เพราะมันไม่มีการจุดกระชาก ไม่มีสิ่งใดเป็นการสืบต่อไปสู่อนาคตอีกแล้ว

ในปัจจุบันนี้ได้ทำอะไร ในปัจจุบันนี้สิ้นสุดกระบวนการแล้ว ธรรมะแท้ๆ มันสิ้นสุดกระบวนการที่ปัจจุบันนี้ มันถึงหนักแน่นคั่งขุนเขา เพราะมันจะไม่มีอะไรสืบต่ออีกแล้ว สิ่งทีหนักแน่นขึ้นมา นี้ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ประพฤติปฏิบัติมา เราจะเป็นใคร เราจะเป็นปุยนุ่น จะเป็นขนนก หรือจะเป็นขุนเขา หรือจะเป็นความจริงในหัวใจของเรา เราเลือกเอง ปฏิบัติเอง เรามีสิทธิเสรีภาพทุกๆ คน เอวัง